

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 273
22 de març de 2012

Comissió d'Ensenyament i Universitats

Presidència de l'H. Sr. Joaquim Llena i Cortina

Sessió núm. 17

SUMARI

Compareixença

de Jorge Calero, catedràtic de la Universitat de Barcelona, per a explicar els objectius generals de l'informe PISA i la valoració dels resultats obtinguts per Catalunya (tram. 357-00181/09) (decaiguda) p. 4

Compareixença

de Joaquim Prats, catedràtic de la Universitat de Barcelona, per a explicar els objectius generals de l'informe PISA i la valoració dels resultats obtinguts per Catalunya (tram. 357-00180/09) p. 4

Sol·licitud de sessió informativa

amb la consellera d'Ensenyament sobre el balanç del compliment del mapa de les llars d'infants (tram. 354-00158/09) p. 16

Proposta de resolució

sobre la construcció de la nova escola de Vilablareix (tram. 250-00756/09) p. 16

Proposta de resolució

sobre les convocatòries dels ajuts per a federacions i confederacions d'associacions de mares i pares d'alumnes i d'associacions d'alumnes el 2011 i el 2012 (tram. 250-00765/09) p. 18

Proposta de resolució

sobre el garantiment de la continuïtat de l'Escola Reus 21 i sobre la construcció de l'edifici de l'Institut Escola Isabel Besora, de Reus (tram. 250-00767/09) p. 22

Proposta de resolució

sobre la construcció d'un nou institut i el finançament de les escoles bressol i de l'Escola Municipal de Dansa, a Castelldefels (tram. 250-00788/09) p. 26

Proposta de resolució

sobre la decisió de fusionar les escoles Montserrat i Esparreguera II, d'Esparreguera (tram. 250-00789/09) p. 28

Proposta de resolució

sobre el foment del diàleg amb la comunitat educativa d'Esparreguera i la reconsideració de la decisió de suspendre la construcció de l'institut escola Esparreguera II (tram. 250-00901/09) p. 29

Proposta de resolució

sobre la construcció de l'Escola Pasifae, a Vilanova i la Geltrú (tram. 250-00801/09) p. 32

Proposta de resolució

sobre la construcció del nou edifici de la Secció d'Institut Serra de Noet, de Berga
(tram. 250-00804/09) p. 35

Proposta de resolució

sobre la conversió de la Secció d'Institut Serra de Noet, de Berga, en institut
i l'agilitació dels tràmits per a iniciar la construcció del nou edifici i sobre la renovació urgent
de la instal·lació informàtica dels actuals mòduls prefabricats (tram. 250-00889/09) p. 36

Proposta de resolució

sobre el pagament del deute als ajuntaments en concepte de subvencions per a ensenyament
i sobre l'assignació dels recursos per a les llars d'infants (tram. 250-00826/09) p. 38

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 17

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix Joaquim Llena i Cortina, acompanyat de la vicepresidenta, Milagros Fernández i López; del secretari, Antoni Balasch i Parisi, i de la secretària en funcions, Neus Munté i Fernández. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Ramona Barrufet i Santacana, Dolors Batalla i Nogués, Mireia Canals i Botines i Gerard M. Figueras i Albà, pel G. P. de Convergència i Unió; Daniel Font i Cardona, Marina Geli i Fàbrega, Eva Granados Galiano, Roberto Edgardo Labandera Ganachipi i Consol Prados Martínez, pel G. P. Socialista; Pedro Chumillas Zurilla i Sonia Esplugas González, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Dolors Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carme Capdevila i Palau, Sergi de los Ríos i Martínez i Anna Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Jordi Cañas Pérez, pel S. P. Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió el catedràtic de la Universitat de Barcelona, Joaquim Prats Cuevas.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Joaquim Prats, catedràtic de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió d'Ensenyament i Universitats per a explicar els objectius generals de l'informe PISA i la valoració dels resultats obtinguts per Catalunya (tram. 357-00180/09). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Compareixença.
2. Compareixença de Jorge Calero, catedràtic de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió d'Ensenyament i Universitats per a explicar els objectius generals de l'informe PISA i la valoració dels resultats obtinguts per Catalunya (tram. 357-00181/09). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Compareixença.
3. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Ensenyament i Universitats amb la consellera d'Ensenyament sobre el balanç del compliment del mapa de les llars d'infants (tram. 354-00158/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
4. Proposta de resolució sobre la construcció de la nova escola de Vilablareix (tram. 250-00756/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 207, 21; esmenes: BOPC 254, 24).
5. Proposta de resolució sobre les convocatòries dels ajuts per a federacions i confederacions d'associacions de mares i pares d'alumnes i d'associacions d'alumnes el 2011 i el 2012 (tram. 250-00765/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 207, 26).
6. Proposta de resolució sobre el garantiment de la continuïtat de l'Escola Reus 21 i sobre la construcció de l'edifici de l'Institut Escola Isabel Besora, de Reus (tram. 250-00767/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació (text presentat: BOPC 207, 27).

7. Proposta de resolució sobre la construcció d'un nou institut i el finançament de les escoles bressol i de l'Escola Municipal de Dansa, a Castelldefels (tram. 250-00788/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació (text presentat: BOPC 214, 23).

8. Proposta de resolució sobre la decisió de fusionar les escoles Montserrat i Esparreguera II, d'Esparreguera (tram. 250-00789/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació (text presentat: BOPC 214, 24).

9. Proposta de resolució sobre la construcció de l'Escola Pasífae, a Vilanova i la Geltrú (tram. 250-00801/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 220, 39).

10. Proposta de resolució sobre la construcció del nou edifici de la Secció d'Institut Serra de Noet, de Berga (tram. 250-00804/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 220, 42; esmenes: BOPC 254, 33).

11. Proposta de resolució sobre el pagament del deute als ajuntaments en concepte de subvencions per a ensenyament i sobre l'assignació dels recursos per a les llars d'infants (tram. 250-00826/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 235, 23; esmenes: BOPC 274, 19.03.2012).

12. Proposta de resolució sobre la suspensió de l'aplicació dels models de protocols d'usos lingüístics de la Generalitat al Departament d'Ensenyament (tram. 250-00855/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC 239, 41).

13. Proposta de resolució sobre l'establiment de protocols d'adaptació i activitats extraescolars per a estudiants superdotats en centres d'ensenyament primari i secundari (tram. 250-00868/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 239, 51; esmenes: BOPC 274, 19.03.2012).

14. Proposta de resolució sobre el manteniment de l'oferta educativa de primer d'ESO i la creació d'una nova línia a P3 al Masnou (tram. 250-00870/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació (text presentat: BOPC 239, 52).

15. Proposta de resolució sobre el foment del diàleg amb la comunitat educativa d'Esparreguera i la reconsideració de la decisió de suspendre la construcció de l'institut escola Esparreguera II (tram. 250-00901/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació (text presentat: BOPC 250, 60).

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats.

Compareixença

de Jorge Calero, catedràtic de la Universitat de Barcelona, per a explicar els objectius generals de l'informe PISA i la valoració dels resultats obtinguts per Catalunya (tram. 357-00181/09) (decaiguda)

Si els sembla, els explico una mica, arran dels incidents que hi ha hagut, com variarà la comissió.

En primer lloc, donar la benvinguda al senyor Joaquim Prats, catedràtic de la Universitat de Barcelona, que ens farà una valoració dels objectius generals de l'informe PISA i els resultats obtinguts a Catalunya.

En segon lloc, explicar-los que el senyor Jorge Calero, catedràtic de la Universitat de Barcelona també, no ha pogut venir per qüestions de salut –s'ha excusat. Ens ha fet arribar un informe que els trametem a tots els senyors i senyores diputats.

Compareixença

de Joaquim Prats, catedràtic de la Universitat de Barcelona, per a explicar els objectius generals de l'informe PISA i la valoració dels resultats obtinguts per Catalunya (tram. 357-00180/09)

Pel que fa a l'ordre de la comissió, començarem amb la compareixença del senyor Joaquim Prats. Tindrà, ell, vint-i-cinc minuts per exposar el que cregui que ens ha d'exposar; cada grup parlamentari tindrà set minuts per un torn de preguntes i aclariments, i una segona intervenció del senyor Prats. Aturariem la comissió durant deu minuts, i la reprendriem amb les propostes de resolució i les sollicituds de compareixença que hi han.

I explicar-los que hem arribat..., no és que hàgim arribat deu minuts tard, és que quan hem arribat aquí amb el senyor Prats no hi havia pràcticament..., dos o tres diputats, i hem considerat oportú, per no fer-lo esperar aquí, anar a fer un cafè, i d'aquí que ens hàgim hagut d'esperar aquests deu minuts.

Moltes gràcies.

Benvingut, senyor Prats, li passaria la paraula per tal que ens exposi el que cregui que ha d'exposar sobre l'informe PISA.

Joaquim Prats Cuevas (catedràtic de la Universitat de Barcelona)

Molt bé. Bon dia a tots i a totes. He estat demanat per comparèixer en aquesta comissió, m'imagino, no per explicar l'informe PISA, que ja ho he fet en aquesta comissió en qualitat de president del consell superior d'avaluació en anualitats passades, sinó amb motiu d'una sèrie d'informacions, bàsicament periodístiques, que varen aparèixer als diaris –no sols de Catalunya, sinó de la resta d'Espanya– sobre les presumptes –segons aquestes informacions– manipulacions de l'informe per part del Govern de la Generalitat en la seva edició del PISA 2009.

Aquestes informacions periodístiques es basaven, probablement –i sense «probablement», perquè és així–, en una roda de premsa que una entitat privada –la Fundació Bofill– havia fet en el seu moment arran d'un estudi de reaprofitament d'això que els estadístics denominem «mineria de bases»: que treballen una base que s'ha fet per una entitat i que la treballen per obtenir, diguem-ne, informacions concretes, en aquest cas sobre les desigualtats del sistema educatiu a Catalunya, que són els objectius que fa anualment aquesta fundació. I en aquesta roda de premsa el director de l'esmentat informe, doncs, va fer..., no ho sé, perquè jo no hi era present, però va fer unes manifestacions que almenys la premsa va recollir com que el Govern de la Generalitat havia estat manipulant els resultats per obtenir, diguem-ne, un millor resultat en el PISA 2009.

Des del punt de vista, diguem-ne, del que seria el bon funcionament d'un sistema educatiu, el fet que un informe tan prestigiós com el PISA sigui qüestionat en primeres planes d'*El País*, de *La Razón*, de *La Vanguardia*, doncs, és molt greu. Perquè amb la cultura tan minsa d'avaluació que té l'educació a Catalunya i en general a Espanya –que jo diria que és un procés molt lent, que l'avaluació sigui un element important per tindre una guia i un retorn de com ens funciona el sistema– qüestionar un informe de la solvència del PISA és de resultats o de conseqüències, jo diria, negatives, sobretot per a la mateixa comunitat educativa.

La comunitat educativa crec que al veure aquestes declaracions que portava la premsa, doncs, podia entendre que aquests estudis... –que són molestos per als centres perquè la gent utilitza temps dels alumnes, envaeixen una mica la vida quotidiana dels centres; aquests estudis que es fan, que s'haurien de veure com una oportunitat de coneixement, com una oportunitat de tindre més elements per poder després millorar el sistema educatiu–, si se li diu que aquests informes són un frau o que estan manipulats, això crea una opinió en el professorat negativa sobre els informes. I aquest procés de cultura d'avaluació, que és un procés que tots els països occidentals estan incorporant com un element fonamental a l'hora de pilotar els seus sistemes i millorar el sistema, i també com a rendiment de comptes, doncs, pot ser negatiu.

Per tant, nosaltres, tant els que vàrem ocupar la responsabilitat en el moment que es va fer la preparació de l'edició PISA 2009 i l'aplicació en els centres de Catalunya, com el doctor Calero –que per la grip no ha pogut venir–, que en va ser el responsable en el moment que es varen donar públicament els resultats, doncs, ens vàrem manifestar en algun diari i en alguna declaració radiofònica sobre l'inconvenient que aquesta notícia, que evidentment era falsa, hagués sortit amb tanta, diguem-ne, popularitat mediàtica, perquè ja dic que varen ser primeres planes de diari.

La meva intervenció serà molt breu. Jo no explicaré els resultats del PISA, perquè no em toca fer-ho a mi; això tocaria en tot cas a l'actual president del consell superior d'avaluació, el senyor Mateo. I a més en consta que s'està ultimant l'informe català en aquests dies; estan –pel que m'han dit– corregint galerades, no? I seria ell, com jo he fet aquí en algun any anterior,

doncs, el que hauria d'explicar el resultat del PISA. Jo sí que puc explicar-los com es fa –com es fa– aquest estudi, què vàrem fer i quina intervenció té el Govern –el Govern o els organismes del Govern, com pot ser el consell superior d'avaluació– en aquest procés.

Potser diré coses que molts de vostès ja saben, perquè són gent molt preparada i han estat molts anys aquí escoltant senyors, com jo, que vénen a parlar, però per ser ordenat hauria de fer una mica el procés de com se prepara un informe d'aquest tipus. Com vostès saben, aquest informe està promogut –l'informe PISA, que no té res a veure amb la ciutat de Pisa– per l'OCDE, i pretén no fer una avaluació curricular dels estudis obligatoris, sinó conèixer el nivell de competències en tres àmbits del coneixement –que són les matemàtiques, les ciències i la comprensió lectora–, entre persones de quinze anys dels països de l'OCDE. I, a més a més, s'hi incorporen països associats que volen fer l'informe, encara que no siguin membres de l'OCDE. De fet, els països de l'OCDE són, si no ho recordo malament, 31, però a l'informe, en l'última edició, l'informe 2009, hi varen participar 65 països. En el primer, hi varen participar 43 –el 2000, i de fet hi ha hagut quatre informes–; en el segon, que va ser el 2003, hi varen participar 41; el 2006 hi varen participar 57, i el 2009 hi varen participar 65.

Els països són pràcticament tots de l'hemisferi nord, i són lògicament els països de l'OCDE, perquè són els promotors de l'informe. Però després hi ha països asiàtics, d'Àsia-Pacífic sobretot, molts països llatinoamericans i alguns països del Magrib –Tunísia, Turquia, etcètera.

A part, aquests països que participen amb delegació estatal al consell directiu del PISA –del qual jo he tingut l'honor de ser membre durant cinc anys, per tant he assistit a les preparacions dels informes en les diverses reunions, que són dues anuals, que fa el programa–, com és el cas d'Espanya o el cas d'Alemanya, el cas d'Itàlia, poden fer ampliacions de mostra pel que diuen al PISA de les regions. I a aquestes regions... –Llombardia, o a Espanya van ser tres regions les que varen demanar l'ampliació de la mostra per fer un informe regional–, doncs, es donen estudis parcials del que pot ser Quebec. A Espanya durant dues edicions van ser el País Basc, Castella i Lleó i Catalunya, i en l'última edició –2009– ja hi varen participar pràcticament totes les regions, excepte, si no ho recordo malament, cinc o sis. Tothom s'hi va apuntar.

Per poder fer aquesta ampliació de la mostra, doncs, el PISA exigeix un mínim d'alumnes i de centres perquè els resultats siguin significatius, és a dir, que tinguin la massa crítica suficient, diguem-ne, el volum mostrat –que seria en llenguatge tècnic– suficient perquè els resultats siguin vàlids, no? En el cas de Catalunya –després parlarem de la mostra–, si féssim part de la mostra estatal serien vint centres; volent un resultat específic de Catalunya, han de ser com a mínim cinquanta.

Cada PISA..., cada edició del PISA tracta un tema en una part molt majoritària de l'estudi. El primer any, que va ser el 2000, va ser comprensió lectora;

el 2003, matemàtiques; 2006, ciències; 2009, altra vegada comprensió lectora. Catalunya no va tindre mostra específica el 2000, perquè no hi va participar més que com a part del conjunt de la mostra estatal. I, per tant, els únics resultats comparables que té Catalunya són a partir de 2003, que, hi insisteixo, el 2003 és matemàtiques; 2006, ciències, i 2009, comprensió lectora.

Perquè a vegades veig en els diaris que van comparant les matemàtiques..., cada any. Que es pot fer, però jo diria que és incorrecte, perquè en aquestes edicions, entre el 60 i el 80 per cent de la prova és d'aquesta matèria. Hi ha un 20 per cent o un 30 per cent –en l'últim cas era una mica més– que es divideix entre les altres dues, que se'n diuen «mostres de manteniment», és a dir, per tindre una seqüència interna, però que no són representatives en potència de la mesura de les competències de l'àmbit que no és el fonamental de cada any.

I diria que l'única novetat que tenia l'edició 2009 –que també en l'informe aquest que hem esmentat surt equivocada– era que s'hi incorporava el que en diuen amb inicials al PISA: l'ERA, que és la prova d'avaluació lectora de textos electrònics. És a dir, que se va incorporar com a novetat en l'última edició que els estudiants havien de navegar, llegir pàgines electròniques, moure's en l'àmbit cibernètic i saber llegir coses que vénen per aquest camí i no en paper analògic de tota la vida.

Catalunya no va participar en aquesta ampliació de mostra –per decisió meua en aquell moment– perquè havíem acabat de fer un informe molt potent dels SITES sobre la incorporació de les noves tecnologies al sistema, i teníem molta informació sobre aquesta qüestió. I per raons d'infraestructures informàtiques en aquell moment, que estaven en trànsit, no va participar en l'ampliació de la mostra de l'ERA, de la lectura de textos electrònics. Però sí que varen fer vint centres, de l'estatal, la prova. Per tant, Espanya hi va participar, però Catalunya no. Per tant, quan se donen notícies sobre aquesta competència de lectura electrònica, a Catalunya no són representatives.

Com es fan les proves? Qui fa les proves? Perquè qui fa la prova... La prova no la fa... Com és una prova única, lògicament la fa un comitè d'experts designats pel consell rector del programa, dirigit pel senyor Andreas Schleicher. Aquest comitè d'experts és internacional; bàsicament hi ha un domini de persones de països del nord d'Europa –Finlàndia, Noruega, hi ha alemanys, no? Si no ho recordo malament –potser em podria equivocar–, no hi havia cap espanyol, i em sembla que cap italià. És a dir, que el sud d'Europa en aquest àmbit de la confecció de proves no ha tingut molt protagonisme habitualment. I després aquests experts encarreguen a tres consorcis científics –el principal és el d'Austràlia, un consorci que històricament ha treballat en el PISA, i dues institucions científiques; si no ho recordo malament eren holandesa i alemanya– la realització tècnica de les proves.

Aquestes proves –no els avorriré amb el sistema– són molt laborioses, eh? Van, vénen, són revisades per experts, són validades i són pilotades. Inclús aquí, a Catalunya, vàrem ser part del pilotatge en un nombre de centres..., si no ho recordo malament, entre deu

i quinze centres, és a dir, que es piloten molt a cada país, perquè d'alguna manera han d'estar molt adaptades a ambients culturals molt diferents i, per tant, han d'estar molt ben fetes.

La traducció d'aquestes proves s'encarrega a una empresa de traducció, i després aquesta traducció és validada per un delegat de l'OCDE, que és qui assumeix últimament l'última redacció. Normalment estan ben fetes, les redaccions. El 2006 hi havia un error en una prova, que va ser molt comentada, però normalment estan ben fetes. I aquesta prova queda absolutament reservada a l'OCDE. Es fan molts ítems, però ni el Govern ni cap govern coneix el que serien els ítems o les preguntes –per dir-ho en llenguatge més planer– que arribaran als alumnes, perquè es mantenen en un alt secret, aquestes proves, no?

També per fer el PISA hi ha... –i això és molt important per als que fan mineria de dades–, es fa un marc conceptual, té un marc teòric. El marc teòric estableix, doncs –que en el cas del PISA és dinàmic, des del 2000 ha anat variant–, l'abast de l'avaluació, els objectius, el mètode, l'estructura, els requisits de qualitat –que, per cert, estan publicats tots a la plana web del consell un any abans perquè quedi clar quin és el marc teòric. Per tant, aquest marc teòric estableix què es pot fer en aquesta base de dades. Per això alguns estudis que es fan, i que jo he vist fer –no el que he dit abans, sinó molts altres–, equivoquen –equivoquen– moltes vegades els resultats, perquè utilitzen una base pensada per a un tema per dir coses que no són del tema, diguem-ne, no? I de fet els puc posar exemples concrets.

Els instruments? És una prova a l'alumnat que dura dues hores –de fet, no és una prova, són tretze qüestionaris que, tots, formen una prova–, i dos qüestionaris d'opinió: un que va als alumnes, que són d'autorepresentació, i un als directores, que duren mitja hora cada un.

Per tant, com es fa el PISA? Doncs, es va a un grup d'alumnes, es reparteixen tretze qüestionaris diferents –hi han entre vint i trenta alumnes, per tant a cada grup, doncs, només repeteixen el qüestionari dos alumnes del grup–, i amb tots aquests ítems es confeccionen els resultats del PISA –general, del país i del centre inclús, no? La duració és de dues hores. Els alumnes són alumnes que tenen la prova davant i fan un descans. Són proves motivades, no són proves... Són proves molt lentes, que les cultures com les nostres, que són molt acadèmiques, tenen més dificultats. Perquè no és una pregunta, diguem-ne, al subjecte, una pregunta gramatical, sinó que hi ha un gràfic, una imatge, un text, que motiva una història real, és a dir, situada en un context que l'alumne pot reconèixer com a real. I després ell ha de resoldre la prova aplicant el coneixement –per això es diu competència– a les dificultats que proporcionen les preguntes, que en aquest cas del 2009 eren bàsicament de comprensió de la imatge, comprensió del text, comprensió d'un gràfic, etcètera.

El sistema és el més sofisticat que existeix en l'avaluació de proves de rendiment –es diu TRI, de «teoria de resposta a l'ítem»–, que permet, a diferència d'al-

tres proves que es fan a Catalunya, que es fan arreu, que són encert-error..., sinó que tenen uns nivells de gradació en el resultat sofisticadíssims, que permeten crear sis nivells de resposta, dintre inclús de cada ítem o grups d'ítems.

El temps que jo vaig ser responsable d'aquest informe, vaig tindre moltes dificultats per trobar acadèmics a Espanya que en sabessin, d'aquest tema. Inclús els que vàrem trobar varen haver de fer un curs a l'OCDE, a PISA, per poder entendre el TRI; ningú sabia fer TRI. Hi havia un senyor de psicologia de la Complutense –l'únic. Però a Catalunya ningú sabia fer TRI, ni estadístics ni pedagogs. Per tant, és un sistema molt sofisticat, molt complicat de treballar-hi. I gran part dels errors que jo observo en alguns informes que es fan, o articles inclús científics, parteixen de la dificultat de treballar una base tan complicada, eh? Per la teoria de la resposta a l'ítem. Que haig de dir que jo ho vaig intentar en unes proves catalanes i vaig fracassar rotundament –ho dic amb tota humilitat–, perquè són de gran dificultat en l'elaboració. Però, no obstant, el PISA compta amb els millors experts mundials per poder fer aquestes proves.

Com es produeixen els resultats? Es produeixen sobre una mitjana teòrica de cinc-cents punts, amb cent punts de desviació típica. I permeten crear quatre quartils de resultats, que són els que s'utilitzen habitualment per fer les comparacions de relació o de correlació –nivell baix, mitjà, alt i molt alt. Permeten crear aquestes agrupacions, i això permet després molts jocs interns de rendiment comparatiu: en funció del centre, en funció de la condició socioeconòmica de l'alumne, en funció de la seva actitud als estudis –és molt interessant. I també permet, aquest sistema, agrupar en sis nivells de resultats la resposta dels alumnes. De fet, són cinc, i un que diu «cero», perquè no és..., allò, *cero patatero*, o sigui, *nada*, i després n'hi han cinc per sobre. Per tant, és molt sofisticat, no és «sabe - no sabe», no? És molt més complicat. Permet molts matisos, la qual cosa és un...

Com es fa la mostra? Que és..., hi va haver més notícies de premsa, no? Bé, he dit abans que hi participaven seixanta cinc països i quasi mig milió de nois i noies de quinze anys d'aquests països –concretament 470.000. Per tant, és una mostra..., bé, fa anys seria impossible pensar que es podria fer això. És impressionant, no? Mig milió de nanos i nanes de quinze anys varen fer aquesta prova, i ho varen fer en les mateixes condicions de rigor i d'aplicació.

Aquí, a Catalunya, hi insisteixo, per poder tindre una mostra representativa calen cinquanta centres –ens en van assignar cinquanta-u. I dic «assignar» perquè els centres no els tria la comunitat, com és lògic. La comunitat produeix un llistat dels centres –si no ho recordo malament, dels set-cents i escaig centres que són objecte de mostra–, tant públics com privats. I els divideix en criteris de titularitat –privat, privat concertat o públic–, a nivell de grandària del centre, mida –els centres es divideixen en molt petits, petits, mitjans i grans–, o de territorialitat, és a dir, de barris suburbials, zones centrals de ciutats, zones –entre cometes– «rurals». O sigui, tu divideixes el centre.

I l'agència ACER, que és l'agència australiana, és la que diu, cada vegada i en cada edició, a quins centres s'ha d'aplicar la prova. Diu: «Bé, doncs, miri...» La Generalitat ho sap un mes abans. El que va fer el consell d'avaluació, en les dues últimes edicions, és reunir els centres i explicar als directores que faríem aquesta prova, i demanar la seva col·laboració. I ve un llistat un mes abans, en el qual hi han sempre dues reserves. És a dir, l'agència ACER –l'OCDE– et dona cinquanta-un centres i diu: «Centre A, tal centre.» I diu: «Reserva 1, tal centre; reserva 2, tal centre.» Si fallés un centre, que de fet en va fallar un..., i la vegada anterior en van fallar dos, un perquè tenia obres i l'altre perquè no ho va voler fer, com va passar a Anglaterra fa dues edicions, que no es va poder fer el PISA perquè el 60 per cent dels centres van dir que no el feien si no cobraven, no? Això va passar a Anglaterra. Doncs, si et falla el centre, no pots agafar un altre centre, el que tu vulguis agafar; has d'agafar el primer dels reserves, però amb autorització. Has d'escriure a ACER i dir: «Miri, m'ha fallat el centre. –Per què li ha fallat?» Has de dir les raons, i llavors l'agència diu: «Agafi el segon, el següent.» I llavors agafes el següent. Si no t'autoritza, no ho pots fer.

I els alumnes, com es trien? Perquè, clar, tu podries arribar a un centre i dir: «A veure, quins són els millors?» No, es fa un sistema que es diu *Key Quest*. És un sistema de selecció aleatòria, que es dona un llistat de tots els alumnes del centre que tenen quinze anys en aquell moment, i llavors, pel sistema aquest del *Key Quest*, doncs, et diuen els trenta o trenta-cinc que han de fer la prova.

La prova és voluntària; si un alumne no la vol fer o la família no la vol fer, no la fa, però en principi no el pots substituir per un altre alumne. És a dir, que, si n'hi ha trenta, i al final el dia de la veritat n'hi ha vint-i-cinc, són vint-i-cinc; no pots posar-ne cinc més agafats d'un altre lloc, eh?, sinó que són aquests, els que t'han dit. Per tant, en centres petits són pràcticament tots, però en aquests centres molt grossos potser hi han tres o quatre línies de quart d'ESO, que és on estan situats la majoria, bé, el 70 per cent dels de quinze anys; després n'hi ha alguns que estan a tercer i uns que estan a segon. Et diuen els que hi han i... Això també crea un enrenou, perquè, clar, tu has d'agafar nanos d'un grup, d'un altre grup i d'un altre grup i els has de treure per fer la prova. Això sempre ha creat un problema, no? I aquests són els alumnes.

Què va passar a Catalunya en l'edició 2009? Perquè quedi ben clar. Bé, es varen assignar cinquanta-un centres, i un va fallar. Un centre no... Per què va fallar? Perquè era un centre nou que no tenia encara alumnes de quinze anys. Anava pujant, l'ESO, i resultava que d'aquesta edat no en tenien. Llavors, el consell d'avaluació va demanar ser..., la substitució pel primer suplent. Com els temps eren molt justos, li vam dir –de fet, hi ha qui ho fa això– a l'empresa que ho fes en aquest centre. Però ACER no ho va autoritzar, va dir: «Queden en cinquanta, no val.» Per tant, nosaltres aquest centre suplent no el vàrem computar al resultat. Inclús vàrem poder tindre els quadernets, que si

els haguéssim posat hauria pujat perquè era un centre molt bo. Per tant, no es va fer.

I qui fa això? Qui va a fer aquesta prova? Doncs, no hi va cap persona ni del consell, ni de la Generalitat, ni de la inspecció. Hi ha una empresa que és contractada pel Ministeri d'Educació, que és el que té la mostra estatal. Aquesta empresa, doncs, té uns aplicadors, que normalment són llicenciats en psicologia, en pedagogia, són persones amb una certa preparació, que han estat entrenats per fer l'aplicació de la prova –s'han fet uns cursos. I aquests senyors –senyors i senyores, que moltes vegades no són ni de Catalunya, vénen de fora de Catalunya, perquè...– són els que van amb els quaderns a la mà, els que van al centre, els que estan amb els alumnes, apliquen la prova, recullen els quaderns i se'n van. Per tant, els quaderns mai van a mans de ningú de l'Administració. És més: si s'ha d'excloure algun alumne –després diré per què s'exclouen alumnes– perquè no pot fer la prova, l'última decisió és l'aplicador qui la té, ni el director ni...

Què fa la Generalitat, què ha fet la Generalitat? Doncs, bé, normalment hi va alguna persona del consell d'avaluació, en algun cas algun inspector, per ajudar, per facilitar a l'aplicador que arribi allà i que ho pugui fer. Però, bé, és un acompanyant, un facilitador; no intervé en absolut en la prova. I normalment aquesta empresa... Dic «normalment»; sense «normalment». Aquesta empresa és la que grava les dades, o sigui, la que les introdueix amb les aplicacions corresponents. No ho fa l'Administració, ho grava l'empresa. I l'empresa envia les dades a l'agència ACER, que és la que fa el procés, i que dona els primers resultats a l'OCDE. I l'OCDE ho fa públic el dia 7 de desembre de l'any passat.

A qui s'exclou? Perquè hi havia un tema d'exclusió. Bé, s'exclou... Hi han diversos elements per excloure gent. Per exemple, queden exclosos de la llista que t'han donat tots els alumnes que tenen una discapacitat funcional o d'aprenentatge, eh?, bé sigui emocional, mental, física, de retard cognitiu, i que normalment estan diagnosticats pels serveis de cada país –aquí ja varia molt, però en aquest cas seria de l'equip psicopedagògic– com a alumnes que tenen una dificultat. I, per tant, aquests queden exclosos per norma.

També en queden exclosos els alumnes que no tenen un domini idiomàtic suficient..., en el qual es fa la prova –la prova a Catalunya es fa en català. Per tant, alumnes que normalment s'han incorporat al sistema educatiu... Depèn d'on vinguin, clar. Si són, per exemple, magribins, doncs, més temps, i si són xinesos, més temps; si són *latinos*, menys. Però normalment entre un any, dos anys. Els alumnes que s'han incorporat al sistema en queden exclosos si no dominen bé el català.

I què va passar a Catalunya? A Catalunya se'n va excloure un 3,73, segons les dades de l'OCDE. El límit d'exclusió perquè sigui la prova vàlida –que després no ha estat així– és de 5 per cent, i aquí va ser un 3 segons l'OCDE –un 3,73. He de dir que varen superar el 5 per cent Dinamarca –amb un 8,2–, Luxemburg –8,2–, Canadà –amb un 6–, Noruega –un 5,9–, els Estats Units –un 5,2. O sigui que aquests països varen

superar l'exclusió del 5 per cent, i així i tot els la varen validar. Però en el cas de Catalunya estava perfectament situada en el marge del 0 al 5 per cent que dona el tema de la validesa de la mostra quan es produeixen exclusions, i així ho diu perfectament l'informe.

(Pausa.)

Com m'han dit que havia superat el temps designat –ja diuen els francesos que els historiadors som *bavards*, que vol dir xarlatans, i jo en aquest sentit sóc un gran historiador, almenys per la part aquesta de xarlatà–, doncs, diria que aquí acabaria l'informe.

La conclusió final. Com diu la nota de l'OCDE, que va estar penjada a la primera plana del PISA durant dues setmanes, la mostra de Catalunya –la tinc aquí perfectament traduïda–... «No hay motivos para creer que hubiera alguna irregularidad en la muestra o en la recogida de datos. La OCDE confirma que la muestra PISA 2009 para Cataluña reúne las condiciones establecidas por la OCDE y es comparable internacionalmente.» I diu, davant el que va sortir a la premsa, que «las informaciones están basadas en interpretaciones erróneas de los datos sobre tasas de exclusión y los estándares de muestreo de la OCDE». Diu que la gent que va dir això estava equivocada, i així va ser, perquè estava molt mal fet.

Normalment aquests informes d'aquesta entitat –del PISA– estan molt mal fets. Ja estava molt mal fet l'anterior i aquest està també molt mal fet; tenen errors mostrals molt greus, errors tècnics, i a més a més tenen errors de concepte. Fan servir... –i amb això acabo–, per exemple, tu no pots fer servir una base que està pensada pel que està pensat el PISA per tindre resultats sobre temes de desigualtat o d'immigració.

Per exemple, els en posaré un cas. Quan vàrem fer l'avaluació general de primària estatal, el consell volia conèixer el tema de l'emigració, com afectava l'emigració al rendiment dels alumnes de primària. Doncs, dels vuitanta centres que necessitaven per a la mostra, per poder tindre aquesta informació varen haver de fer 156 centres. És a dir, que tu introdueixes un objectiu nou; si és un objectiu que segmenta la mostra –com seria aquest cas de l'emigració–, has d'augmentar de tal manera la mostra perquè els segments siguin representatius, i tinguin significativitat. Clar, si jo agafo la mostra aquesta de cinquanta-un centres i vull dir coses sobre aquest tema, com la mostra no està pensada per esbrinar això, doncs, la mostra no ho dona, i quan arribes a conclusions, arribes a conclusions errònies, com va passar i com ha passat sistemàticament en els tres informes que he vist d'aquesta entitat sobre el cas PISA –no vull parlar d'altres informes, parlo d'aquest informe.

I moltes gràcies. I demano disculpes per la meua loquacitat, que al final ha sigut una mica, inclús, trepidant.

El president

Gràcies, senyor Prats. Per tal de fer preguntes o de demanar aclariments pels grups parlamentaris, pel Grup

Parlamentari Socialista té la paraula el senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyor president. En nom del Grup Socialista agrair la presència del professor Joaquim Prats, catedràtic de la Universitat de Barcelona. La presència seva en aquesta comissió és per nosaltres un autèntic luxe, no?, pels seus coneixements, tant des del punt de vista acadèmic, però també per la seva experiència professional. És a dir, combina aquesta doble faceta que de vegades no combinen experts que consultem, que és l'experiència docent en matèria d'educació i de disciplines derivades i també en matèria professional –ha estat titular de l'informe PISA i de diferents i múltiples responsabilitats en el sistema educatiu.

Efectivament, tal com ha comentat en Joaquim Prats, el motiu de la compareixença –quan es va votar en aquesta comissió, la motivació dels grups– va ser mirar d'aclarir algunes d'aquestes manifestacions que ell ha comentat que havien sorgit de persones finançades en aquell moment per la Fundació Jaume Bofill, en el sentit que l'elaboració de l'informe PISA referit a Catalunya corresponent a l'any 2009, aparegut a finals de 2010 –a finals de 2010, em sembla recordar–, no s'havia fet amb totes les garanties des d'un punt de vista tècnic.

Això es va dir en els mitjans de comunicació d'una manera molt destacada i va generar una alarma, una alarma en el món educatiu i social en general com pensant: «A veure si ens estan aixecant la camisa amb els resultats aquests que ens presenten», no? Aquestes manifestacions, com recordaran, varen comportar una reacció immediata de l'OCDE: hi va haver un comunicat oficial immediatament, i també del director de l'informe PISA, el senyor Andreas Schleicher –em sembla que tenim programada una compareixença també del director–, desmentint aquestes afirmacions. També es va produir una disculpa del director de la Fundació Jaume Bofill, encara que en l'àmbit privat. I aquesta disculpa mai va arribar –mai va arribar– de les persones o de la part que havia fet aquesta afirmació; els autors de l'afirmació mai es van disculpar.

En aquest sentit, la compareixença d'avui tenia una doble virtut, diguem-ne: conèixer de prop l'opinió d'en Joaquim Prats –convidat–, i coneixent l'opinió mirar de consolidar o fer més sòlid el desmentit, o desmentir les afirmacions realitzades en el sentit que l'elaboració a Catalunya de l'informe PISA havia tingut elements imprecisos o irregulars, no? Que això quedés desmentit d'una manera feaent.

Finalment, el mateix Govern actual, de Convergència i Unió, es va sumar a la situació i va avalar el sistema d'elaboració de l'informe PISA amb unes declaracions de la consellera, almenys en els termes tècnics que s'elabora en l'actualitat. Hi va haver una declaració del Govern en aquest sentit. I és que l'informe PISA de 2009 tenia alguns elements que varen neguitejar més d'alguna persona, és a dir, van posar nerviosa més d'una persona. En plena crítica al Govern anterior per haver prioritzat de manera determinant l'educació en les seves prioritats de govern..., se'n deia «el forat»,

recordin-ho. A finals de 2010 –deia– el forat era la incertivació de l'educació del Govern anterior, dient: «Escolti, nosaltres prioritzem l'educació.» D'això, se'n deia «el forat», no?

Va aparèixer l'informe de 2009 a finals de 2010, que és quan hi havia tota aquesta crítica, que comportava un canvi qualitatiu en sentit positiu marcadament significatiu respecte als anys anteriors. Hi havia un canvi molt visible, no? Els resultats avalaven la dinàmica educativa i pedagògica impulsada durant aquell Govern. I això comportava, lògicament, unes incomoditats, no? Es tractava de fer la crítica al Govern anterior, no d'avaluar-lo, i l'informe, en canvi, treballava a favor de l'evidència d'una millora educativa. Era evident que en els darrers anys s'havia fet una millora educativa.

Efectivament, la notícia més rellevant de l'informe 2009, després de sis anys de reforma educativa intensiva –conegut a finals de 2010, ho reitero–, és que per primera vegada Catalunya se situava per damunt de la mitjana dels països de l'OCDE i espanyola –per primera vegada la mitjana catalana se situava per sobre de la mitjana de l'OCDE i espanyola. I això era una dada molt i molt rellevant, diguem-ne, no?

L'informe avaluava principalment la competència lectora, que era un dels eixos instrumentals, que està en la base del que en diem ara –en diem en llenguatge actual– el «fracàs escolar», no? En acumular-se un retard instrumental en la comprensió lectora –el fet de saber llegir i escriure–, això s'acaba pagant a finals de l'ESO repetint un curs, o abandonant, o no acabant els estudis o suspenent, diguem-ne. Hi ha una relació, una relació unívoca; una de les relacions unívokes que hi ha és el retard en la comprensió lectora i l'aprenentatge de la disciplina instrumental –aprendre a llegir i escriure, no?

Catalunya va obtenir en comprensió lectora 498 punts, disset punts més que la mitjana espanyola –disset, en comprensió lectora–, i sis punts i mig més per sobre dels països de l'OCDE. És a dir, que el sistema educatiu de Catalunya sota el Govern anterior va aconseguir, al finalitzar el seu mandat, una marca de qualitat que se situava per sobre de països tan i tan significatius com Suècia, Alemanya, Dinamarca, Irlanda, França, Regne Unit, Portugal, Itàlia i alguns més –per sobre d'aquests països en comprensió lectora.

Aquests resultats varen suposar una millora notable respecte a l'any 2000, que era l'anterior informe PISA, no? Avalada a més pels canvis socioeconòmics del país. Això es va produir tot i l'onada immigratòria estrangera massiva durant aquests mateixos anys, i la complicació lingüística que això comportava per a les escoles, que era molt notable, no? És a dir, si atenem a això l'èxit aconseguit és encara superior. Millora de la comprensió lectora fins i tot amb una onada immigratòria d'alumnat que no coneixia prèviament les dues llengües oficials de Catalunya, arribant a un 13 i mig percentual de nens de parla estrangera incorporats al sistema educatiu. Vam arribar al 13 i mig, si no ho recordo malament. Tot i aquest 13 i mig, va haver-hi aquests resultats de l'informe PISA, no?

Però els resultats no varen avalar només la comprensió lectora; també varen produir una avaluació de competència científica i matemàtica, no? Ara els estalviaré les dades –i acabo perquè tampoc es tracta d'esmenar la plana a ningú, simplement de fer unes constatacions. Hi ha unes dades que fan referència també a competència científica, a competència matemàtica, en el mateix informe, que són també d'aquest tenor, per sobre de les mitjanes de l'OCDE i espanyola.

Vist tot això, i avaluat i considerades les explicacions facilitades per uns i altres, li voldria fer una única pregunta al professor Joaquim Prats, en el sentit d'establir un mínim diàleg sobre previsions de futur, no? Si tenim... Entenem que els elements d'avaluació del sistema educatiu de Catalunya tenen una tendència a la millora; el 2009 –conegut a finals de 2010– manifesten una tendència a la millora de la comprensió, la qual cosa és interessant, perquè vol dir que els objectius sobre fracàs escolar i qualitat són versemblants. Es pot seguir aquest camí, hi ha una carrera cap a la qualitat educativa, que l'actual Govern també ha assumit, i per tant hi ha una expectativa bona. Si pensa que aquesta previsió de futur es mantindrà, en el sentit d'anar millorant la qualitat escolar a partir dels mètodes pedagògics i dels recursos actualment disponibles. O, ateses les noves condicions del sistema educatiu de Catalunya, que és de restricció dràstica –de restricció dràstica–, hipoteca d'alguna manera l'evolució d'aquests resultats en termes de qualitat. La qual cosa generaria una contradicció del mateix Govern, perquè ha fet acords explícits dient: «Apostem per la qualitat.» Però des d'un altre punt de vista hi ha una restricció molt clara amb relació als recursos del sistema educatiu. Per tant, si hi veu alguna contradicció. I en qualsevol cas, li preguntem al Joaquim Prats quina previsió de futur hi ha. Seguirem en aquesta dinàmica de millora, a la llum de la situació? O hi ha unes limitacions evidents? Què passarà amb els propers informes PISA?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies, doctor Prats, per aquesta compareixença. Claríssima, la seva explicació, i interessantíssima; almenys a mi m'ha il·lustrat moltíssim sobre com funcionen els informes PISA. Jo li hauria de dir que després de sentir-lo he tret la conclusió clara que la seva realització és impecable, i està tot tan preparat perquè les proves es realitzin de forma –com ho diria?– objectiva que és molt difícil que les dades, doncs, en efecte es puguin manipular o les mostres no siguin representatives, etcètera. O sigui que això m'ha quedat bastant clar.

El que també he entès –m'ha semblat– és que la interpretació de les dades sí que ha de seguir un determinat marc teòric; no val d'allà intentar treure conclusions

alienes, almenys, a l'objectiu pel qual està pensada la prova. Llavors, això, bé, ja es veu que en algun moment, doncs, algú ha caigut en la temptació de fer-ho.

La meua pregunta –això em preocupa una mica– és si tenint aquest instrument tan bo per avaluar aquestes tres competències clau només podem fer la comparació entre una prova i una altra cada nou anys, atès que és només cada nou anys que es repeteix el principal tema. D'aquí penso que poden venir..., o és realment difícil treure conclusions com moltes que hem sentit, i potser ara el mateix diputat Font, doncs, ha dit que hi han hagut millores, etcètera. Si s'han de filtrar sempre les comparacions per aquest paràmetre, no? Dir: quina prova s'ha fet aquest any, quina fa tres anys, amb quina estem comparant. Bé, aquesta era la pregunta que li volia fer. I li agraeixo, un altre cop, molt la seva compareixença.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies també al senyor Prats per tenir-lo de nou en aquesta Comissió de Cultura, i agrair-li de nou les seves exposicions, que sempre són clarificadores. De cultura; d'educació, perdó. (*L'oradora riu.*) Ahir teníem la Comissió de Cultura. Per mi continua sent d'educació, no em surt dir-n'hi «d'ensenyament», amb perdó.

En tot cas, gràcies, senyor Prats, per tornar de nou a aquesta comissió, i per fer una cosa que probablement no havíem fet en els darrers anys, que és: amb relació a l'informe PISA en aquesta comissió hem fet menció i ens hem entretingut en algunes ocasions a comentar el resultat, i quina fotografia donaven, per entendre'ns, del nostre sistema educatiu, no? Ara es parlava, doncs, de poder comparar l'evolució d'anys anteriors, d'anys posteriors, de si això havia d'influir o estava al darrere d'algunes de les decisions preses. Però certament, sobre la cuina del PISA... –sobre com es fa, per què es fa d'aquesta determinada manera, per tant, què permet comparar i què no, sobre què permet donar informació i sobre què no, dóna informació per molt que altres en vulguin fer interpretacions de l'estudi–, això no ho havíem fet mai, no ens hi havíem entretingut. I probablement també ajuda a entendre que a vegades algunes explicacions i interpretacions al voltant d'aquest tipus d'avaluació, com el PISA o altres estudis, bé, s'utilitzen més enllà del que realment dóna el mateix estudi.

Per tant, en aquest sentit, jo crec que és útil, perquè, quan de nou aquesta comissió torni a avaluar o a fer comparèixer sobre els resultats del PISA, convindrà tenir en compte el que avui vostè ens explica sobre quan es diu qui s'exclou o qui no s'exclou, o a quins centres es va i a quins no es va, per entendre també el resultat i per donar-li valor.

Vagi per endavant també que no posem ni hem posat mai en dubte la validesa de l'informe. Sempre hem dit que serveix pel que serveix, que és un retrat del que en tot cas l'OCDE vol preguntar, i que constatant i contrastant especialment amb els docents que tenen aquests alumnes que un dia s'han d'enfrontar a l'informe, és evident que tots tenen les seves queixes, per dir-ho d'alguna manera, no?, a l'hora d'afrontar l'informe. Doncs, recordo una vegada fins i tot aquí, a la comissió, que algú ens deia: «És que ens demaneu que preparem els alumnes sobre moltes qüestions diverses –sobre ser ciutadans, sobre valors, sobre educació, sobre democràcia, sobre molts comportaments, sobre fins i tot continguts de tota mena–, però al final ens avaluem per si al PISA treuen una nota de més o de menys, no?» Diu: «Si el que voleu és que els nens treguin a PISA una nota molt bona, ja els prepararem per aprovar l'examen PISA, però en realitat no ens esteu demanant això, des del punt de vista curricular, ni des del punt de vista de les exigències del nostre sistema educatiu.» Per tant, crec que serà pertinent també tenir-ho present.

Jo només volia fer-li una pregunta, o una reflexió –no tant al voltant del mateix informe PISA, sinó també aprofitant la seva experiència i coneixement sobre tots els temes d'avaluació i el pas pel consell d'avaluació–, sobre el que ha de ser l'agència d'avaluació a Catalunya i que no és la que preveu la Llei d'educació de Catalunya, i que no està encara impulsada ni desenvolupada. Però perquè aquest ha de ser un instrument precisament per utilitzar –ara sí– les avaluacions que fem a casa nostra, no?: els exàmens o les proves que es fan a quart de primària o les que es puguin fer després a l'ESO, les diferents proves que es fan ja, i aquelles que poguessin existir en el nostre sistema educatiu. Quines proves haurien d'existir, com haurien d'estar fetes i sobretot quin impacte haurien de tenir després en la modificació dels nostres currículums. Això, que és el que ha de pensar, ha d'estructurar i ha de posar en marxa algun dia aquesta agència d'avaluació, sí que m'agradaria –perquè em consta que hi ha pensat, per dir-ho així, i que hi entén bastant–, doncs, que ens poguéssim fer alguna pinzellada sobre quina mena d'instrument hauríem de tenir al país per avaluar, no ja només comparativament amb altres països, sinó com a element i com a instrument de millora i de canvi permanent en el nostre sistema educatiu.

Res més, i gràcies.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, president. I una salutació al doctor Prats. Agrair-li que hagi comparegut aquí, i anunciar-li que jo li faré algunes preguntes, perquè crec que el seu perfil, el seu currículum, avui fa que jo em vegi, doncs, impel·lida a poder aprofitar que vostè és aquí avui. Perquè considero que al moment en què compareix ha quedat bastant enrere aquella polèmica de l'octubre de l'any passat sobre la mostra d'alumnes de PISA. I, a més, tant vostè com el

doctor Calero van aclarir amb dos articles publicats en premsa el que avui ha dit, sense entrar a valorar certament que el percentatge d'alumnat d'origen immigrant a l'ESO i la mostra PISA..., doncs, hi havia més de sis punts de diferència entre el percentatge d'alumnes reals que hi havia l'any 2009 d'origen immigrant a l'ESO i la mostra PISA, que va ser al final de sis punts menys, certament, eh? Però això no invalida el que vostè hagi pogut dir avui, simplement és una qüestió que és evident.

Però, en tot cas, els arbres ens han de deixar veure el bosc, i per tant poder crec que és més important que aquesta qüestió, poder fer una anàlisi dels resultats, i especialment d'un nou informe publicat fa ben poc, un estudi, un llibre publicat fa ben poc per la mateixa Fundació Bofill, per tres estudiosos. Un estudi que es diu *Junts a l'aula. Present i futur del model d'educació comprensiva a Catalunya*, que es presentarà en un acte el 26 de març al Palau Robert, i que dona algunes dades que crec que valen la pena. I aprofitant, com deia, que vostè ha estat el màxim responsable del consell superior d'avaluació i ha escrit sobre pedagogia, doncs, poder saber la seva opinió –la seva opinió–, eh?, sobre qüestions que ens marquen alertes. Alertes que no són noves, alertes que no només ni bàsicament ens les fa veure o extreure PISA. Atès que l'única manera que jo conec de resoldre problemes és fer un bon diagnòstic, correcte, no pas amagar el cap sota l'ala, cosa que no dic que faci ningú. Però, en tot cas, que és evident que això és important.

Hi ha una qüestió clara i evident, que és que el repartiment d'alumnat nouvingut entre els centres de Catalunya, doncs, és altament desigual. Un 80 per cent d'alumnat nouvingut, en centres públics –més, menys–, i un 20 per cent d'alumnat nouvingut, en centres concertats i privats. Per tant, és evident que hi ha un gran desequilibri en la inscripció d'alumnat de necessitats educatives especials. I d'aquest informe PISA de l'any 2009 –si no és que n'he fet una lectura esbiaixada– se n'extreu que la concentració de l'alumnat immigrant en centres perjudica tot l'alumnat, però especialment i bàsicament l'alumnat immigrant mateix. I de les tres competències analitzades, la de comprensió lectora, que precisament no eren mals resultats, comparatius respecte de la resta de països i de territoris, per..., entre nadius i no nadius, els no nadius tenien vuitanta-sis punts i mig menys que els nadius en comprensió lectora. La pregunta és: òbviament, aquest desequilibri, aquesta concentració entre centres públics i centres concertats i privats hi influeix?

I una altra pregunta, que poder és compromesa per a vostè, però jo ho aprofito. Jo pregunto i vostè pot no respondre, doctor Prats. L'ampliació de zones educatives com la que s'ha fet a Barcelona pot contribuir a aquest desequilibri en l'adscripció de l'alumnat? O el pot millorar, com diu el departament? Personalment, jo tinc l'opinió formada, que és que pot contribuir als desequilibris entre l'adscripció de l'alumnat, però aquesta és la meva opinió.

I és evident que no només l'origen geogràfic sinó també l'origen socioeconòmic influeixen molt en el resultat, tot i que és evident que hi ha hagut millores molt significatives. I les més significatives, en alumnat de nivells

socioeconòmics més baixos que no pas en la resta, en totes les proves que s'han fet –les de primària també, etcètera. És a dir, que la millora més important s'ha produït en alumnes de nivell socioeconòmic més baix, la qual cosa crec que també hem de posar sobre la taula. M'agradaria poder-ho corroborar.

I referit a aquest estudi –i ja acabo– que li deia i que jo encara no m'he llegit amb tot detall, en què posa en qüestió si continuem en un model d'educació integradora o no, si això ens anirà bé o no... Es diu que un terç aproximadament dels centres de secundària tendeixen a separar l'alumnat per grups, per nivells o fent itineraris separats segons les capacitats. Atesa, doncs, la seva experiència, li voldria dir si vostè creu que aquestes xifres poden ser raonables o reals, i si creu que aquest és un bon mètode per a aquest model d'educació integradora pel qual estem anant. Perquè tot això acaba influïnt també en els resultats, en l'avaluació dels resultats dels nostres alumnes.

Moltes gràcies

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Mixt, Subgrup Ciutadans, té la paraula el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, gracias, presidente. ¿Se oye? ¿Sí? (Pausa.) ¿Ahora sí? (Pausa.) Gracias, presidente. Gracias al señor Joaquim Prats por su comparecencia. Varios apuntes. El primero: nadie, ni siquiera el informe Bofill, estaba cuestionando el informe PISA; estaba cuestionando la metodología, o la muestra utilizada; mejor: la muestra utilizada, no la metodología ni la validez del informe. Por lo tanto, nadie comentó en su momento –una polémica ya, sí que es cierto, un poco antigua– que fuese un fraude o estuviese manipulado, sino que la muestra, en comparación con el último informe, pues marcaba unos sesgos que eran como mínimo interpretables. En este caso la falta de repetidores, de alumnos de tercero de ESO, de hijos de familias inmigradas. Bueno, los datos estaban ahí: había un 6,3 por ciento menos de hijos de inmigrantes en la muestra, y un 13,2 por ciento menos de alumnos de tercero de ESO repetidores. Por lo tanto, los datos estaban ahí. Usted ha hecho una interpretación y una explicación; yo confío en su criterio, por lo tanto poco a añadir, ¿no?

Pero hablando de utilización y manipulación del informe, yo supongo que usted, igual de..., no molesto –se lo digo en buen tono–, molesto... Y lógicamente cuando uno conoce en profundidad cómo se elabora un informe como este pues a lo mejor uno se molesta cuando hay interpretaciones que no son del todo cercanas a la realidad de la elaboración del informe, ¿no? Y que más allá de la diferencia de la muestra puede haber errores aleatorios que den estos datos. Yo confío en su explicación.

Pero si usted se molesta porque hay interpretaciones erróneas de los resultados del informe, yo le voy a leer unas palabras de la *consellera* Irene Rigau: «En el in-

forme PISA los alumnos llegan con un conocimiento correcto del catalán y del castellano al acabar el bachillerato. El conocimiento del castellano de los alumnos catalanes es exactamente el mismo que el de los alumnos de las comunidades autónomas monolingües.» Esto son unas declaraciones al diario *El Mundo*. El presidente Artur Mas, en el Pleno del Parlament, dijo que PISA avalaba que los alumnos catalanes tengan el mismo conocimiento del castellano que los alumnos vallisoletanos, andaluces y del resto de España. Bien.

Pero yo le he escuchado a usted decir que la prueba de comprensión lectora se hacía exclusivamente en catalán. Y no solo lo ha dicho usted, sino que hay informes de la propia Generalitat..., en el cual dice –y se le voy a leer; conclusión, cuarta conclusión–: «Cuando el alumnado de Cataluña ha realizado una prueba estatal de competencia lingüística en lengua catalana ha obtenido unos resultados muy cercanos a la media española, y muy comparables con los que ha obtenido en la lengua castellana en otras evaluaciones.» Es decir, la prueba de comprensión lingüística que se compara se hace en catalán.

Supongo que a usted le molesta que alguien haga una interpretación sesgada afirmando que el modelo de inmersión lingüística proporciona un nivel de conocimiento a los alumnos castellanoparlantes de castellano o al conjunto de alumnos catalanes idéntico o incluso mejor que el del resto de comunidades autónomas de nuestro país. Porque me parece que ustedes no hacen ningún test de evaluación de comprensión lingüística en castellano.

Por lo tanto, ¿sobre una mentira se puede fundamentar la excelencia de la inmersión lingüística a la hora de obtener conocimientos de lengua castellana? Pero no deja de ser una mentira, porque ustedes no lo evalúan. Me gustaría... Esto es una pregunta, no sé si retórica, porque es que sigo sus propias palabras y la propia información que proporciona la Generalitat, que es que en Cataluña no se hace una evaluación de comprensión lingüística en lengua castellana.

Por lo tanto, ¿por qué miente Irene Rigau y por qué miente Artur Mas? Porque es mentira. Han utilizado unos datos que no existen y que no van en el informe PISA. Igual yo estoy equivocado, pero me gustaría que usted me lo confirmase. ¿Evalúa el informe PISA la capacidad lectora, de comprensión lectora, de los alumnos catalanes en castellano? Porque de no ser así, una parte de las mentiras que sustentan la excelencia y la percepción del modelo de inmersión lingüística quedarán –como mínimo en esta comisión y evidentemente a partir de entonces fuera de esta sala– desmentidas.

Porque hay datos que no dicen eso. Los datos son muy tozudos, y le voy a leer un informe –elaborado por el Consejo de Trabajo, Económico y Social de Cataluña, no por Ciudadans, ¿eh?– que dice: «La lengua hablada en casa sí que tiene que ver con el riesgo de fracaso escolar. Según la materia evaluada, del 10,5 al 11,4 por ciento del alumnado de familias que hablan catalán se encuentra en los niveles más bajos de calificación, mientras que en el caso de alumnado de familias que hablan castellano llega al 20,4 o al 24,4.» Es decir, el

doble de fracaso escolar. Y alguno dirá: «Eso es un problema del diferente nivel económico y cultural.» Pero cuando se comparan muestras comparables, es decir, con el mismo nivel económico, socioeconómico, el fracaso sigue siendo el doble.

A mí me gustaría –y esto ya, más que una pregunta, es una sugerencia– que ustedes en el próximo informe PISA –no sé cómo– intenten incorporar la realidad lingüística de su comunidad al informe, para evaluar realmente si los conocimientos de los niños catalanes de comprensión lingüística en castellano son los mismos que los de Valladolid. A mí me extrañaría mucho, porque eso sí que sería un éxito. Es como si los niños catalanes con dos horas de inglés tuviesen el mismo nivel de conocimiento de inglés que los hijos de algunos que llevan sus hijos a escuelas trilingües, donde el inglés es lengua vehicular. A mí me sorprendería. Sería un éxito, desde luego, el modelo. Formidable.

No estoy hablando de opiniones, estoy hablando de datos –de datos. (*Veus de fons.*) No..., –no, no. ¿Es una opinión un informe del propio departamento? ¿Es una opinión? ¿Es una opinión que en el informe PISA, en Cataluña, las pruebas de conocimiento de comprensión lectora se hacen solo en catalán y se compara con la del resto del Estado diciendo que la comprensión lectora en castellano es la misma? ¿Eso es una opinión o es un dato? Es lo que quiero saber. Hay una diferencia entre la opinión, que me merece, que obviamente ustedes conocen, y el dato sobre el cual sustento esta opinión, que es sustancialmente diferente.

Por lo tanto, a mí me gustaría concretar. En primer lugar, agradecerle su explicación de cómo se elabora el informe PISA. Yo creo que da muchas garantías para que algunas valoraciones del mismo pues se sitúen donde deben. Y yo creo que en este caso los aquí presentes –por lo menos hablo desde Ciudadans– aceptamos y entendemos sus explicaciones.

Y después me gustaría que usted me concretase si realmente, repito, la prueba de comprensión lectora en Cataluña en el informe PISA se hace exclusivamente en catalán, y que me confirmase si las comparaciones que hace –y acabo, presidente– la *consellera* a nivel de capacidades de comprensión lingüística respecto a los alumnos del resto de España se hacen sobre la misma categoría o sobre una categoría diferente, como parecen apuntar tanto sus palabras como los informes de la propia Generalitat.

Gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Neus Munté.

Neus Munté i Fernàndez

Moltes gràcies, senyor president. En nom del nostre grup també la més cordial benvinguda al doctor Prats. És un plaer tenir-lo aquí entre nosaltres per parlar de qualsevol qüestió, que vostè coneix molt bé per la se-

va molt bona trajectòria, però especialment per aquesta qüestió.

Molt breument, perquè compartiríem majoritàriament el que la majoria de grups també han dit. És evident que els resultats de l'informe PISA, en qualsevol de les seves edicions, mostren un mapa, una fotografia –deia abans la diputada Camats–, sobre el nivell educatiu en els diferents països. I aquests informes tenen una gran credibilitat: els avala la seva cura en l'elaboració –vostè avui ens ho ha explicat d'una manera molt pedagògica, també li ho agraïm–, l'experts de la mateixa organització –de l'OCDE– i els professionals que s'hi dediquen.

El qüestionament que en el seu moment –ja fa temps– determinats sectors i alguns mitjans de comunicació van fer sobre les dades d'aquest informe va quedar absolutament desmentit amb la mateixa nota que va elaborar l'OCDE –nosaltres també la tenim i l'hem tornat a consultar. Vostè s'hi ha referit, però en tot cas perquè consti també, doncs, el nostre absolut acord amb algunes de les manifestacions que s'hi fan. No hi ha cap raó per creure que hi ha cap irregularitat en aquesta mostra. Per exemple, el percentatge d'exclusió –que vostè també ha explicat amb molt detall–, el defineix com a plenament correcte i homologable a d'altres països. Per tant, per part d'aquest grup parlamentari tampoc no hi ha cap dubte de la fiabilitat i de l'elaboració, en el seu moment, de la prova.

I l'actual Govern... També s'ha dit, s'ha fet referència –ho ha fet el senyor Daniel Font– a les paraules en el seu moment..., o el comunicat del mateix Departament d'Ensenyament. I també es va anunciar l'encàrrec d'un informe més extens sobre el PISA 2009, que està pendent de publicació, i també s'està preparant ja l'aplicació del 2012. I per aquest motiu el nostre grup parlamentari ha sol·licitat la compareixença del senyor Joan Mateo, l'actual president del consell superior d'avaluació, amb qui podrem també discutir, doncs, aquestes qüestions i valorar-les, no?

I com no pot ser d'una altra manera, respectem els informes que altres organitzacions i altres fundacions realitzen. Benvinguts siguin, aquests informes, però plenament també d'acord amb vostè quan feia referència que no es pot agafar un informe elaborat per una altra organització i pretendre treure unes conclusions per a les quals aquell informe o aquell estudi no està preparat. Per tant, són dues coses diferents, i també en això plenament coincidim.

Parlant sobre les dades que va mostrar-nos aquest informe PISA 2009, és evident que hi havia, doncs, algunes bones notícies. I aquestes bones notícies ho són per a tothom –això ho dic per algunes de les paraules de la intervenció del meu company, el diputat Daniel Font. Bones notícies per al Govern que hi havia aleshores, però també bones notícies per als governs successius, eh? I ho són per a tothom. I en aquells aspectes en què la mostra va mostrar –valgui la redundància– uns increments o unes millores, doncs, entenem que això és en benefici de la feina dels mestres i dels professors, també de les mateixes famílies. I, per tant, d'això ens en congratulem.

També serveixen, aquests estudis –fiables i absolutament professionals–, per extreure unes conclusions d'allò que cal millorar i allò que cal treballar més. Sense anar més lluny, les mateixes dades sobre comprensió lectora, que, efectivament, eren positives, no obsten perquè es pugui seguir treballant, per exemple, en aquesta mateixa línia. I actualment el Govern, doncs, ha endegat també un pla per millorar, perquè creiem que no ens hem de conformar amb petites millores, sinó que la importància que té tot l'element de la comprensió lectora ens ha d'impulsar a millorar, no?

I en aquests bons resultats, doncs, segurament també hi haurà una part d'encert en mesures de política educativa. Crec, senyor Font, que mai haurà sentit dir a aquest grup ni haurà sentit qüestionar absolutament tot el que es va fer en els set anys de l'anterior Govern, entre altres coses perquè ens sentim molt participants d'algunes d'elles. Sense anar més lluny, de la mateixa Llei d'educació de Catalunya, de la qual formem part; o fins i tot, encara que no en vam formar part pròpiament com a grup parlamentari, de la llavor d'aquella llei que va ser el Pacte nacional per a l'educació, per exemple. Per tant, reconeixem encerts, i també, doncs, és la nostra tasca, millorar aquelles qüestions que creiem que no van ser tan encertades, en tot cas.

En la línia que comentava fa uns minuts, senyor Prats, quan vostè deia: «No es poden extreure conclusions a partir d'estudis que no estan preparats per extreure aquestes conclusions», nosaltres aquí situaríem clarament el que alguns grups parlamentaris –concretament un– han volgut situar com a polèmica, que és tota la qüestió relativa al model d'immersió lingüística i l'escola catalana amb llengua i continguts. No hi faré cap més referència, perquè entenc que ha quedat també en les darreres setmanes meridianament clara no només quina és la postura del Govern de la Generalitat, sinó l'ampli consens polític iafortunadament també social que aquesta qüestió, doncs, representa.

No li farem cap pregunta en concret. No ho entengui en cap cas, li ho asseguro, com una manca de deferència; tot al contrari, ens ha encantat tenir-lo aquí, sentir les seves explicacions, molt concretes i molt fonamentades. I estem molt satisfets de quina ha estat la seva tasca. I estarem encantats en properes ocasions..., tenint en compte els seus coneixements molt amplis sobre el sistema educatiu, segur que tindrem ocasió de compartir alguna altra trobada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per tal de respondre i fer els aclariments pertinents, té la paraula el senyor Joaquim Prats, per a un termini màxim de deu minuts.

Joaquim Prats Cuevas

Els telegrams, perquè en deu minuts... Recorda Bernard Shaw, que un dia el varen convidar a fer una conferència i en va enviar una per davant, després en va fer una altra –perquè no se'n recordava, del que havia enviat–, i després en les preguntes li varen pre-

guntar una altra cosa, i va dir: «Són vostès insaciables. Els prometen una conferència, els en donen dues i encara en demanen una tercera, no?» Doncs, jo no sóc capaç de contestar a tot, i com és natural estic a disposició del Parlament per a tot allò que jo pugui ser útil. Però miraré de passar ràpidament per algunes de les qüestions que s'han plantejat.

En primer lloc, el senyor Font ha parlat de si el PISA és –l'últim, l'edició 2009– un element que dona peu a parlar d'una millora substancial del sistema educatiu. La meua opinió –i així ho vaig publicar a *La Vanguardia*– és que els resultats escolars de rendiment a Catalunya estan relativament estabilitzats des de fa temps, és a dir, que hi ha una estabilització dels resultats. És difícil comparar-los amb PISA anteriors, i atès que sobre comprensió lectora el 2000 no vàrem fer ampliació de mostra, encara costaria més, no?

De tota manera, sí que vaig dir a *La Vanguardia* que intuïa un canvi de tendència en aquests resultats, és a dir, que es veia un canvi de tendència, que probablement té a veure amb moltes qüestions –i no n'hi ha una única–, i també amb la familiaritat amb el sistema de proves, el sistema de proves avaluadores, que també entrenen els alumnes a fer-ho, també.

Jo vull creure que hi ha un canvi de tendència i que hi ha un camí cap a la millora –ho vull creure i és un desig. Però no m'atreviria a constatar-ho plenament només amb aquesta avaluació. Seria comprovar-ho amb posteriors avaluacions, o com aquesta que s'ha fet ara sobre quart d'ESO, que jo diria que són unes dades importants i, pel que tinc entès, estarien en la línia del canvi de tendència.

Amb relació al que ha dit el senyor Chumillas, jo diria que és... Cada PISA s'explica per si mateix, és a dir, aquest... Fer tendències en el PISA és molt complicat. Jo diria que tècnicament seria inclús discutible, perquè cada PISA té un nivell d'autonomia tècnica. Que jo diria que el seu ús no és tant de marcar línies, sinó d'aprofundir en els sistemes educatius a partir de les dades que proporciona cada edició. Tècnicament és així, eh? Ja li ho dic.

De tota manera, el PISA sí que demostra una cosa clarament: que hi ha bàsicament dos grups de països: uns grups de països estarien en el nivell interior als 100 punts de desviació típica –50 per dalt, 50 per baix–, i altres països que estan entre el 350 i el 450. I en tots els PISA surt el mateix. Catalunya –Espanya– està en el grup dels països que van bé. Estem homologables. Ahir llegia en un diari de Catalunya allò que he sentit moltes vegades, i que a mi em sembla que denota una certa desinformació, de «la cola, los últimos». Catalunya –i Espanya– està, si dividim els països de l'OCDE en tres grups, en el grup del mig, a la part baixa. Si dividim els països d'Europa, de la Unió Europea, en tres grups, Catalunya estaria en el grup del mig, a la part baixa. No està en el grup del final, eh? Vull dir, això està clar. Per tant, estem en el grup de països que van bé.

I després, les oscil·lacions anuals –anuals d'edició, cada tres anys– jo diria que no són estadísticament molt potents per dir que s'ha canviat. Alemanya va canviar del 2003 al 2006 i va dir: «Alemanya ha millorat.»

No, doncs, ha tornat a baixar, és a dir que no... Més o menys estan en aquest grup. Jo diria que estem en el grup de capçalera.

La senyora Camats, que en aquest moment no pot estar aquí, em parla de l'agència. Jo estic totalment d'acord amb la Llei d'educació –com definia l'agència. Diria que els trets que marca allà d'autonomia respecte al sistema... Dic «autonomia» en el sentit que ha d'estar al servei del sistema, però d'independència tècnica, eh? Una gran independència tècnica, i dotada de recursos per poder fer aquesta tasca de brúixola del sistema, diguem-ne, de com anem i cap a on anem. Jo diria que són plenament vigents, i confio que el Govern actual, doncs, estarà en la qüestió d'acabar de consolidar aquest projecte, que està dibuixat a la llei, però que falta, jo diria, la seva implementació. Són moments difícils, perquè això té un cost que no és el cost actual del sistema; és més car, fer una agència és més car.

Respecte al que ha dit la senyora Simó..., m'ha preguntat de tot. Jo, la veritat, no sabia, en tan poc temps, doncs, què dir-li, no? Per exemple, la separació de grups és un debat: si dividim per nivells o fem una escola comprensiva total. Doncs, això té una resposta tècnica. Per exemple, en el cas de Finlàndia fan comprensió total, comprensiva: els nens hi són, tinguin el nivell que tinguin, a l'aula, tots plegats. En canvi, hi ha països en què els divideixen inclús per centres. A Flandes o a Alemanya, inclús per centres, no? Per tant, hi ha països que fan comprensió total que tenen resultats baixos, i altres que la fan total que tenen resultats alts.

I al contrari. Per exemple, el lloc d'Europa on millor surten els rendiments..., diu que Finlàndia... Normalment no és Finlàndia, és Flandes. Però és que fa mitjana amb Valònia i llavors baixa, i Bèlgica queda una mica..., sempre per dalt, eh?, però queda una mica a baix. Però si vas a Flandes... Flandes en el PISA 2003 estava per sobre de Finlàndia, per exemple. I quan jo vaig parlar amb el director general d'educació de Flandes..., ells tenen un sistema absolutament divers al finès, i els dos estaven per dalt, eh? Flandes en aquell cas... Després el segon va baixar una mica a Flandes, però sempre està per allà dalt. Per tant, jo sóc poc dogmàtic amb els sistemes d'organització del sistema educatiu. Jo diria que, mentre siguin democràtics, siguin equitatius, que hi hagin camins, una divisió per grups pot ser positiva o no. Depèn, no? No me definiria.

El tema dels emigrants és un tema que el PISA no se'l planteja, i per tant no està, diguem-ne, contemplat per obtenir-ne informacions. Però el que deia el senyor Cañas..., sí que haig de dir que... Per exemple, si un agafa el PISA 2006 –que el conec millor que aquest 2009– i fa els quatre quartils de rendiments i d'estatus socioeconòmic, en el quartil baix, que té vuitanta-dos punts respecte al quartil alt –la quarta part, no són els millors, són el 25 per cent–, el nombre d'emigrants el 2006 només era del 5 per cent. Vol dir que hi havia molts alumnes –5 per cent del global, eh?–, però eren una part petita del quartil baix. Vol dir que n'hi havia molts que no eren emigrants que tenien una mitjana de vuitanta-dos punts respecte al quartil.

Per tant, hi ha una dominant sociocultural, en aquest tema –socioeconòmica cultural–, que és un índex que

crea el PISA, que inclou capital cultural, renda, professió dels pares, estudis dels pares. Jo crec que aquest és el dominant. I el dominant dóna com a conclusió que, com les famílies emigrants pertanyen, la gran majoria, a aquest grup socioeconòmic baix, participen d'aquests resultats baixos. Aquesta és la meua opinió. Però, per exemple, les diferències són molt més altes segons el curs que fan. Si tu agafes els alumnes que fan segon o tercer, respecte als que fan quart i tenen quinze anys, les diferències són més elevades inclús. Quan mirem els alumnes que hi han en aquests cursos, hi ha de tot: hi han immigrants i no immigrants. Però en qualsevol cas el PISA no vol estudiar aquest tema, i seria un altre estudi.

Allò del castellà. No, el PISA es fa en català –el PISA es fa en català. Per tant, no mesura la comprensió lectora en castellà. Però mesura la comprensió lectora. La comprensió lectora és un element de maduresa intel·lectual, és a dir, saber interpretar un text, saber interpretar un gràfic, saber interpretar una imatge –que no són textos i no estan en català–, doncs, el que és competent per fer-ho ho fa.

El que haig de dir és que hi han altres avaluacions que sí que mesuren el castellà. Per exemple, totes les avaluacions estatals que s'han fet cada tres anys –de primària, per exemple, i dues de secundària– mesuraven el castellà en una prova comuna a la resta d'Espanya; aquí sí que hi havia una prova de castellà. I en aquestes avaluacions, que les feia l'Institut de Evaluación –el *ministerio*– el que sí que haig de constatar és que el coneixement de castellà dels alumnes catalans estava just en la mitjana –la mitjana vol dir que n'hi ha per dalt, eh?, i que n'hi ha per baix; i Valladolid estava per dalt, li ho dic perquè ho sé– espanyola, que incloïa comunitats monolingües –només fan castellà, a part de l'anglès– i comunitats bilingües. Però també li haig de dir una cosa: quan fem proves a sisè, resulta que els alumnes que més castellà saben són també els que més català saben. O sigui, que no és un tema de català i castellà, és un tema de..., d'un altre tema –és un altre tema. Jo diria que això es podrà comprovar.

El que sí que li haig de dir és que els sistemes... Aquest tema de la immersió té una visió tècnica i una visió sociopolítica. Per exemple, a Califòrnia hi ha un problema d'immersió, perquè hi ha molt salvadoreny i molt mexicà. I allà –que no es planteja, aquests debats no es plantegen, no?– varen optar per dos camins tècnics: un camí que era el de la immersió absoluta en anglès, és a dir, els salvadoreny, els mexicans i altres començaven a estudiar anglès com molts fills de famílies catalanes que els porten al col·legi alemany i el primer dia ho fan en alemany tot, o al Liceu francès, per sistema d'immersió; i altres estudiants californians de procedència llatina feien un sistema que es diu «progressiu», que van començant per la llengua materna, en castellà, i van incorporant l'anglès progressivament fins que tenen l'edat de final de l'educació obligatòria. Quins resultats s'han obtingut a Califòrnia? Tant els que van per un camí com els que van per un altre acaben parlant perfectament l'anglès, dintre del no-perfectament que té el resultat dels Estats Units en llengües, que és bastant baix.

El tema tècnic jo diria que no és un tema important. Aquí el que jo defenso, el sistema d'immersió... El sistema d'immersió el que garantia era no discriminar socialment grups d'estudiants que provenien de famílies que normalment eren famílies menys riques amb famílies... Jo diria que tècnicament dóna el resultat similar al que podem observar amb una altra tècnica, que és: els alumnes arriben a tindre un coneixement del castellà i del català, diguem-ne..., el que tenen; que jo diria que és millorable en qualsevol cas, tant l'un com l'altre. Però no aquí: a tot Espanya.

I ja a la senyora Neus... I no sé si m'ha preguntat alguna cosa més, però és que m'estan dient que acabo el temps. A la senyora Munté, agrair-li personalment les seves paraules.

I, com he dit al principi, doncs, oferir-me per a tot allò que pugui ser útil en aquesta comissió. Jo no crec –i me refereixo de nou al senyor Cañas– que ni la senyora Rigau ni el senyor Mas hagin mentit, perquè «mentir» és una paraula que la trobo molt forta. Jo diria que són persones que no són tècniques, són polítiques, però que han recollit una mica això que jo he explicat. I és que el problema d'aprenentatge del castellà a Catalunya no és un problema, diguem-ne, per preocupar-se molt, perquè jo diria que dintre de la mitjana general, doncs, s'assoleix el que poden assolir altres comunitats que no tenen una segona llengua.

Però no és una qüestió d'opinió. També li haig de dir que hi ha zones d'Espanya que fan el PISA en dues llengües –en dues llengües–, com és el País Basc. El País Basc ha fet una opció que deixa llibertat a l'alumne per fer-ho en eusquera o en castellà. Per tant, es podria fer així. Però aquí es va optar, pels meus antecessors –i jo ho vaig mantenir–, per fer-ho en una única llengua, perquè donava, diguem-ne, més potència a l'informe que dividir la mostra en dues submostres, com fan també a Finlàndia. A Finlàndia fan dos idiomes, també: es fa en suec i en finès. Per exemple, no? Però bé, això són qüestions que jo diria que tenen una vessant més tècnica que política; en podríem parlar molt.

Jo diria que el PISA se fa bé, es fa correctament, dóna uns resultats millorables, però, diríem, tranquil·litzadors per a la població. Jo diria que l'educació funciona correctament, però que això no hauria de ser una dada que ens fes cofois i diguéssim: «Ho fem tot molt bé.» Jo diria que tant el Govern anterior com l'actual estan molt preocupats a millorar els nivells d'aprenentatge del sistema educatiu.

I moltes gràcies i perdonin per si no he contestat alguna cosa, però és que m'era molt difícil fer-ho en aquest temps. I ja a la meua edat i essent professor d'universitat, tenim dificultats òbvies per concentrar-nos, o sigui que no...

El president

Gràcies, senyor Prats. (*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) No obrirem cap més torn, eh?, senyor Cañas. Ell ha fet uns aclariments i jo crec que... (*Veus de fons.*) Quinze segons.

Jordi Cañas Pérez

Yo no he comentado que el señor Mas o Rigau mientan. Le digo que mienten cuando utilizan el informe PISA... (*Veus de fons.*) No, no, lo podría decir, pero no es lo que he dicho. Digo que mienten cuando utilizan el informe PISA para decir que el nivel... (*Remor de veus.*) Utilizan, repito, el informe PISA para decir que el nivel de castellano de los alumnos catalanes es idéntico al de los de Valladolid, porque en el informe PISA no se evalúa.

El president

Senyor Prats.

Joaquim Prats Cuevas

Quien creo que miente –y perdone que le conteste– son los periódicos que dicen que la Generalitat –como leía en algún periódico– había manipulado el informe PISA para decir que sabían más castellano que..., lo que decía la Generalitat, cuando el periódico ignoraba que se hacía en catalán. Es decir, yo creo que es un problema que no hay que plantearlo en estos términos, desde mi punto de vista, ¿eh?, pero yo creo que no.

El president

Senyor Prats i senyor Cañas, deixariem el tema. Està aclarit. Aturariem la comissió per un període de quinze minuts. I fer-los avinent que quan reprenuem incorporarem un nou punt de l'ordre del dia que ens ha demanat la senyora Camats i que els altres portaveus no hi tenen cap problema, que fa referència a una escola de Berga, i és una proposta de resolució similar a una que s'havia presentat. I, per tant, l'aturariem, agraint-li al senyor Joaquim Prats la seva compareixença i els seus aclariments.

Aturariem per quinze minuts la comissió.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i sis minuts i es reprèn a tres quarts de dotze i deu minuts.

El president

Senyors i senyores diputats, si els sembla, reprendriem la comissió amb l'aclariment que ja els he fet, que incorporàvem un nou punt de l'ordre del dia que fa referència a una escola inclosa en les propostes de resolució, en concret a la número 10.

Sol·licitud de sessió informativa

amb la consellera d'Ensenyament
sobre el balanç del compliment del mapa
de les llars d'infants (tram. 354-00158/09)

I, si no hi tenen res en contra, els proposaria de donar per aprovada la sol·licitud de sessió informativa de la consellera sobre el balanç del compliment del mapa de llars d'infants.

Si els sembla, ho faríem per assentiment.

Proposta de resolució

sobre la construcció de la nova escola
de Vilablareix (tram. 250-00756/09)

I, per tant, passàrem al quart punt de l'ordre del dia: la Proposta de resolució sobre la construcció de la nova escola de Vilablareix, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a la seva defensa, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, president. Nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, hem presentat aquesta proposta de resolució perquè la història de l'escola del CEIP Madrenc, de Vilablareix, ja té un llarg recorregut. És una escola que..., ja fa cinc anys que l'Ajuntament de Vilablareix va cedir els terrenys a l'ajuntament preveient un creixement sobretot de la població infantil.

Vilablareix és un municipi situat al costat de Girona. És un municipi amb un terme municipal ampli, al qual s'han desplaçat molts veïns i veïnes de la ciutat de Girona per la proximitat geogràfica i també perquè els costos de l'edificabilitat a Vilablareix són diferents que a la mateixa ciutat. Per tant, és una població que ha crescut en els últims anys de manera exponencial, sobretot pel que fa a població de matrimonis, de parelles, de famílies amb nens i nenes petits.

Es va treballar amb la previsió, com deia abans, que es va fer ja aquesta cessió de terrenys. Hi havia el compromís que durant l'any 2011 ja es faria la licitació de les obres i que, per tant, tiraria endavant aquest nou centre escolar.

La realitat que tenim avui dia és que aquest any per primer cop –aquest curs escolar per primer cop– els alumnes de P3 i de P4 s'han hagut d'ubicar en mòduls, en mòduls prefabricats. L'escola té unes característiques que no permeten la seva ampliació; per tant, estem ja des de..., i que aquesta mateixa escola, doncs, ja disposa de dues línies, hi insisteixo, sense cap possibilitat de creixement, perquè el mateix edifici no ho permet.

Nosaltres el que demanem, amb aquesta proposta de resolució, és que durant l'any 2012, doncs, es puguin licitar aquestes obres i es pugui construir aquest nou centre d'educació primària a Vilablareix i iniciar aquestes obres abans d'acabar l'any.

Aquesta és una realitat que l'any que ve encara s'agreuja, perquè el nombre d'alumnes, el nombre de nens i nenes, sobretot el de P3, doncs, és molt elevat i possiblement no podran donar-hi tampoc resposta amb aquests mòduls prefabricats que en aquest moment ha proporcionat el departament d'educació.

Nosaltres entenem que en aquestes poblacions –que són poques, malauradament, a tot Catalunya– en què hi ha un creixement de població jove i que, per tant, hi han necessitats de noves escolaritzacions..., es donin com a prioritat. La consellera –l'honorable consellera Irene Rigau– va presentar el mapa: que a Girona, doncs, per a aquest any i per al proper només es preveia la construcció de dos mòduls a Riells i Viabrea,

cosa que ens sembla totalment insuficient per a les comarques de Girona.

El pressupost és un pressupost que si realment s'haguessin admès les propostes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en el qual s'hagués tingut en consideració..., aquest pressupost s'hauria pogut incrementar en més de 1.000 milions d'euros i hauria pogut donar resposta, doncs, a les necessitats d'escolarització que tenim en moltes de les nostres comarques.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputada. Hi han esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Efectivament, hem presentat una esmena a aquesta proposta de resolució sobre la nova construcció del centre educatiu d'infantil i primària de Vilablareix. En aquesta proposta, com ja ha dit la diputada d'Esquerra Republicana, s'insta el Govern a licitar durant l'any 2012 les obres per a la construcció d'aquest nou centre i a iniciar-les abans d'acabar l'any. Tot i que el Departament d'Ensenyament té aquest centre planificat i programat, no el té com a prioritari, i no podem atendre la periodicitat que ens demana la proposta de resolució.

Per tant, és en aquest sentit que hem presentat l'esmena. Demanaríem que s'acceptés i, si no és així, doncs, votaríem en contra de la proposta de resolució.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyora Barrufet. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Per anunciar el vot favorable en el cas que no s'accepti l'esmena presentada per Convergència, perquè això ja constava, com ha dit el grup proponent, en el mapa d'equipaments escolars, en un municipi de l'àrea urbana de Girona que ha tingut un creixement poblacional i un creixement especialment de població jove, de parelles joves amb fills. I, per tant, ens sembla que, en fi, sempre parlem del mateix en aquesta comissió. Si es presentés de veritat una voluntat de quin és el mapa d'equipaments escolars... Però com que això no passa... Per tant, hi votarem a favor si no s'accepta l'esmena de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Atès que la nova escola de Vilablareix no hem aconseguit incorporar-la ni al compromís de construccions per a aquest curs, ni al catàleg de prioritats que hem..., doncs, en aquesta matèria amb el Govern de la Generalitat, nosaltres mantindrem la nostra mateixa postura que quan vàrem votar els pressupostos.

Gràcies.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable del nostre grup parlamentari a la proposta de resolució en cas que no s'accepti l'esmena. I, en tot cas, per afegir que, a més a més de les necessitats d'escolarització i de manca de previsió que ja anunciava el Grup d'Esquerra Republicana en l'exposició de motius, cal fer constar també que el mateix institut de Vilablareix està en barracons. I que, per tant, aquest seria un dels casos en els quals la previsió i l'optimització de recursos faria que el departament prengués la decisió de construir, per exemple, un institut escola a Vilablareix, per estalviar costos de construcció i fer un projecte educatiu públic atractiu. Però està clar que cap d'aquestes dues motivacions estan al darrere de les intencions del departament d'educació.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per tal de posicionar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula la senyora Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, president. Nosaltres no podem acceptar l'esmena proposada per Convergència i Unió. Vàrem demanar una transacció en la qual, doncs, en lloc de començar o licitar les obres aquest any, el 2012, es pogués fer el projecte constructiu d'aquesta escola, qüestió que tampoc ha estat acceptada. Però per nosaltres aquesta hauria estat una transacció raonable, entenent el moment actual, però que ja demostrava per si mateixa una voluntat de construcció i de prioritització d'aquest equipament escolar.

Per tant, nosaltres no acceptarem aquesta esmena.

El president

Gràcies.

Per tant, sotmetríem la proposta de resolució, amb el seu redactat original, a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Quedaria rebutjada amb 6 vots a favor, 8 en contra i 2 abstencions.

Proposta de resolució

sobre les convocatòries dels ajuts per a federacions i confederacions d'associacions de mares i pares d'alumnes i d'associacions d'alumnes el 2011 i el 2012 (tram. 250-00765/09)

El següent punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució sobre les convocatòries dels ajuts per a les federacions i confederacions d'associacions de mares i pares d'alumnes, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a la seva defensa, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Voldria saludar els membres d'associacions, diguem-ne, de segon nivell, de federacions d'associacions de pares i mares que avui ens acompanyen. I volem denunciar la situació en què es troben aquestes federacions, pel fet que de manera unilateral el Departament d'Ensenyament l'any 2011 va decidir que no convocava els ajuts per al finançament d'activitats i per al funcionament de les federacions d'associacions de mares i pares d'alumnes.

Això ha posat en un risc evident la viabilitat d'aquestes entitats, que agrupen de manera legítima i representen totes les associacions de mares i pares d'alumnes de Catalunya. I fan que quedin gairebé inoperatives per falta de suport econòmic. Com es pot garantir la participació d'aquestes federacions i associacions –que diu de manera molt clara la Llei d'educació de Catalunya en els articles 26, 157 i 158– si se'ls talla el finançament? És a dir, el Departament d'Ensenyament incompleix la Llei d'educació de Catalunya no convocant aquests ajuts. Els ajuts que es destinen a aquestes confederacions i federacions d'AMPA són imprescindibles per poder fer, a més, activitats, i ajudar al seu funcionament i facilitar i potenciar la vida associativa de les entitats dintre de la comunitat educativa.

Les associacions de mares i pares d'alumnes, a més, en aquests moments de crisi econòmica greu i de retallades que fa el Departament d'Ensenyament, supleixen, en molts casos fins i tot amb les seves aportacions, el manteniment dels centres educatius; faciliten en molts casos de paliar, amb el suport que donen a les famílies, aquestes retallades en beques i ajuts en els diversos àmbits que són competència del Departament d'Ensenyament. I no només no en té prou el Departament d'Ensenyament, sinó que, a més a més, no treu les convocatòries per a l'any 2011 i no sabem què passarà l'any 2012.

Com una dada o una data orientativa, l'any 2010 la convocatòria d'ajuts es va publicar el mes de març del 2010. I es pagava en concepte de bestreta el 40 per cent

de l'import concedit, sense necessitat de prestar cap tipus de garantia, i el 60 per cent restant un cop s'havia justificat la subvenció. Doncs, ni al març del 2011, ni al desembre del 2011.

Aquesta proposta de resolució la vam entrar Esquerra Republicana al desembre del 2011 per tal que, en el termini que hi havia, encara es pogués convocar l'any 2011. El 2011 aquestes entitats ja l'han donat evidentment per perdut. Però el que demanem és que es tregui la convocatòria corresponent a l'any 2012 dintre del primer quadrimestre d'aquest any, és a dir, com a molt tard abans que acabi el mes d'abril. Si no, aquestes entitats, que són clau per a la *participació* i per a la *garantia* de la seva participació, aquests ajuts, com a membres de la comunitat educativa que són..., quedarà absolutament en entredit la seva viabilitat, tant com a federacions com de les AMPA, els milers d'AMPA de tot Catalunya als quals donen suport.

Jo demano el suport unànime de tots els grups d'aquesta comissió en aquesta proposta de resolució per tal que s'esmeni un error gravíssim del Departament d'Ensenyament, que incompleix, ho repeteixo, diversos articles de la Llei d'educació de Catalunya que es va aprovar en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Aprofito també per saludar tots els membres de les associacions de mares i pares d'alumnes que ens acompanyen avui a la comissió. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Saludat, en primer lloc, els representants de FAPAC i FAPAES, representants de les federacions de pares i mares d'alumnes de Catalunya presents a la sala. I també aprofitar per felicitar-los per la feina que fan, tot i la situació d'extraordinària complexitat en què es veuen obligats a moure's des del punt de vista de la disponibilitat de recursos. Hi ha una acció de voluntariat que passa per sobre de les dificultats i acaba imposant-se també en la continuïtat dels seus treballs, encara que, com bé poden entendre, tots voldríem que poguessin fer aquest treball en condicions mínimament acceptables i amb els recursos, les persones contractades i el pressupost necessari per poder-ho fer de manera regular i adequada, i mínimament digna, no?

I dir també que la pèrdua dels ajuts, que ara ha explicat la diputada Anna Simó, a les federacions i confederacions d'associacions de pares i mares o les AMPA és un dels episodis –nosaltres qualificaríem– més tèrbols d'aquest inici de legislatura del que nosaltres anomenem l'«efecte en gronxador» de la política de retallades del Govern de CiU, diguem-ne. Hi ha un efecte en gronxador que va bastant més enllà de la mateixa retallada, diguem-ne, en el sentit de carregar la retallada a qüestions o aspectes o recursos econòmics que potser per la retallada en si mateixa no es justificarien,

però que aprofiten per retallar perquè hi ha una discrepància de fons o una discrepància que no és econòmica, és una discrepància d'altre tipus, no?

En diem «efecte en gronxador» perquè es tracta de mesures que per si mateixes, com dic, no tenen cap efecte rellevant des d'un punt de vista de les retallades o de l'ajust econòmic, però en canvi sí que tenen una alta significació política. És a dir, es tracta de retallades que no resolten res econòmicament perquè són quantitats petites des del punt de vista de la Generalitat, però són quantitats que per a l'entitat receptora, tot i petita, poden ser absolutament vitals per a la seva continuïtat i que tenen un sentit polític des d'un punt de vista, diguem-ne –sense dir-ho molt gruixudament–, punitiu. Es tracta de fer algun càstig a algú que potser no ha estat prou en línia o que potser ha plantejat qüestions que s'havien de plantejar d'una altra manera o que no es compartien. És a dir, no m'agraden les associacions de pares i mares que fan determinades coses; doncs, aprofito les retallades per veure si les limito d'alguna manera. Aquest càlcul és el que ens sembla intuir que està en el rerefons de la desaparició dels ajuts, no?

Aquest és l'intent del Govern, amb la desaparició sobtada d'un dia per l'altre, desaparició sobtada i total –zero, zero, zero euros, eh?, sobtada i total– de les ajudes, per exemple, a la FAPAC o a la FAPAES, per citar-ne algunes de les més representatives, o d'altres. Són quantitats petites, però determinants per a la vida associativa i, en canvi, irrelevantes des d'un punt de vista de la retallada.

Per entendre el que diem, per exemple, solament dos dies després que la FAPAC anunciés una campanya per l'equitat de l'educació i per l'homogeneïtzació dels horaris d'educació primària –amb la recuperació de la sisena hora escolar a les escoles primàries públiques a través d'una iniciativa legislativa popular que, com saben, està en marxa i està al carrer en aquests moments– va caure aparatosament un llamp del cel. En realitat no va venir del cel, el llamp, sinó que va venir del despatax de la consellera del carrer Via Augusta; no va caure del cel, va caure de Via Augusta, que amb un recargolat argument sobre pressupost i liquiditat els va anunciar la desaparició total de qualsevol ajuda econòmica; no a uns quants euros, no, a zero..., –zero, zero–, zero euros. Fixi-s'hi, la FAPAC i la FAPAES, que no és poca cosa, no és poca broma, eh?

Però realment era important liquidar una subvenció de vint mil euros, per exemple? Això era tan bàsic i tan determinant? Era tan important? O era punitiu? O era repressiu? Nosaltres creiem que era repressiu per una raó simple, que és el caràcter discrecional i selectiu d'aquestes mesures: «Aquestes m'agraden, doncs, sí; aquestes no m'agraden, doncs, no.» Això contrasta amb paquets de subvenció o de circulació de recursos econòmics de la Generalitat d'altre color i d'altres indrets, que són totalment antitètics i que no s'expliquen des del punt de vista d'una política general d'ajust o de rigor.

Per tot plegat, senyor president, compartint el fons i la forma de la proposta presentada per la diputada

Simó, el Grup Socialista hi votarà a favor en el sentit de mirar de fer realitat que es debati i es pugui prendre posició. I demanar als grups el vot favorable a la proposta de resolució en els termes que diu: «Insta el Govern a convocar els ajuts per a federacions i confederacions d'AMPA i d'associacions, federacions i confederacions d'associacions d'alumats per a l'any 2011» –que no s'ha convocat–, «i treure la convocatòria corresponent a l'any 2012 dins del primer quadrimestre de 2012.» Aquest és el repte i aquesta és l'obligació.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Només per anunciar que nosaltres en aquest punt ens abstindrem. No acabem de comprendre... (*Remor de veus.*) No acabem de comprendre aquestes interpretacions que fan alguns grups. I, per descomptat, la nostra no és aquesta. Ens ha costat molt –com es diu?– pactar un pressupost atesos la manca de recursos i els deutes enormes que han quedat. Com el Govern decideix distribuir les retallades, doncs, és cosa del Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. El nostre grup parlamentari anuncia el seu vot favorable a aquesta proposta de resolució, i coincideix amb els arguments que tant el Grup d'Esquerra Republicana com el Grup Socialista han donat. Però deixi'm que ens referim a més a més, o succintament, a tres punts.

Un, la descripció de tots els programes que s'ha fet. Cal recordar que es tracta de programes..., que el departament d'educació en el seu moment havia ofert el suport d'activitats que les AMPA organitzen i el suport també mateix de l'estructura i del funcionament de les organitzacions de pares i mares. Que, a més a més, aquests suports anaven adreçats no només a les mateixes organitzacions de pares i mares, sinó que en el cas, per exemple, de la realització d'activitats extraescolars, d'escoles obertes al juny i setembre o les acollides matinals també anaven adreçades als ajuntaments. Que tot aquest tipus de programes, d'ajudes, es van eliminar. Que en el seu moment, quan el nostre grup parlamentari ja ho va denunciar en aquesta comissió, se'ns va dir que eren minúcies, que es tractava d'ajudes molt petites que acabaven arribant a les famílies i que, per tant, no valien la pena. I, per tant, aquest és el valor que se'ls va donar. I que això ha supo-

sat per a moltes famílies una gravetat a l'hora de poder fer front al pagament d'aquestes activitats.

Però sobretot el nostre grup el que vol recordar és que a les escoles públiques de Catalunya són precisament aquestes organitzacions de pares i mares –i en els instituts– els qui acaben organitzant i gestionant els menjadors escolars, les activitats extraescolars, a vegades fins i tot posant professorat de suport allà on el departament no arriba o no ha arribat per a activitats extra o fins i tot per a atenció a la diversitat; acaben organitzant també el transport i fins i tot comprant material. És a dir, que són clarament una pota de suport, d'assessorament, de treball i de recolzament a l'activitat que es fa en els centres, sovint i en la majoria dels casos amb la total col·laboració dels claustres i en el marc dels consells escolars. I que aquesta feina voluntària, que els pares i mares..., per recolzar i per invertir també en l'educació dels seus fills, té a dia d'avui per part del Departament d'Ensenyament compensació zero.

I volem, a més a més, per part del nostre grup parlamentari, tal com s'ha fet per part d'algun altre grup, denunciar clarament que no només la compensació, l'agraïment, el suport o l'acompanyament a aquestes famílies és zero, sinó que, a més a més, el que ara hi ha és un càstig directe a les famílies, a les AMPA i a les organitzacions i federacions d'AMPA de primària i de secundària per la seva política bèl·ligera, de denúncia contra les retallades i contra la política del Departament d'Ensenyament.

I la moneda amb què el Departament d'Ensenyament i la consellera Rigau paguen els milers de famílies que a Catalunya treballen per l'educació dels seus fills, al costat de les escoles i dels instituts, és retirar-los tota mena d'ajuda econòmica, tota mena de reconeixement. Perquè, per molt que ens digui aquí la consellera, no ha rebut de forma digna i de forma oficial els representants d'aquestes federacions en el seu departament o com a consellera d'educació del país. I alhora opta clarament..., perquè, quan ha d'escollir aquells pares o mares que l'han d'assessorar, ens indica clarament, com ens va dir al principi de la seva legislatura, que siguin els expresidents d'altres federacions –per exemple, el president de la Federació de les Escoles Lliures de Catalunya, la FAPEL– qui sigui qui l'assessori en matèria de famílies o en matèria d'AMPA. És clarament una tria ideològica i un càstig del departament a la FAPAC, la FAPAES i les federacions de pares i mares d'escoles públiques, la retirada d'aquest tipus d'ajudes i de programes. I de cap de les maneres la raó econòmica justifica que sigui zero la partida d'aquests programes.

Per tant, la crisi és de nou una excusa per a una mesura que és totalment ideològica, voluntària, política i del model d'ensenyament que aquest departament i aquest Govern tenen per a Catalunya.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, gracias, presidente. También dar la bienvenida a los miembros de las diferentes asociaciones presentes en esta comisión. Des de Ciudadanos manifestamos nuestro apoyo a esta propuesta de resolución, significando la extrema gravedad de la decisión adoptada por el grupo que soporta al Gobierno –Convergencia y Unión– y el Partido Popular.

Ampararse –ampararse– en la situación económica para llevar no a la asfixia financiera, sino simplemente a la supresión de cualquier tipo de ayuda pública para el funcionamiento corriente de las AMPA de nuestra comunidad es, evidentemente, una decisión que tiene una intencionalidad política clara; nada que ver –nada que ver– con la situación económica. Yo a los representantes de las AMPA aquí presentes simplemente les sugiero que se miren este año los presupuestos de la Generalitat y que miren las ayudas que este Gobierno hace a lo que ellos califican como «la sociedad civil», es decir, la que sirve a sus intereses. Y verán que ahí la crisis no llega; la crisis solo afecta a aquellos que manifiestan una disidencia respecto a este Gobierno y a sus políticas. Y desgraciadamente las AMPA y las federaciones que las integran han hecho su papel, su papel de defensa de la educación pública frente a unos recortes que tienen como intención ir laminando y erosionando la calidad educativa de la educación pública en Cataluña.

Y la respuesta que da el partido de gobierno –Convergencia y Unión– y su socio –el Partido Popular–, ante esta disidencia política, significa pues cortar de raíz cualquier tipo de ayuda pública, que no de ellos –que no de ellos. Es una ayuda pública que tiene como objetivo dar una mínima suficiencia financiera, insuficiente –abro paréntesis– a todas luces –cierro paréntesis–, con la intención de eliminar un elemento crítico a las decisiones de este Gobierno. Es una auténtica limpieza, utilizando los recursos públicos, del disidente en Cataluña.

Y esa disidencia, repito, es en este caso, en el caso que nos ocupa, de aquellos que se han manifestado críticos con una decisión política de este Gobierno. Y quiero siempre recalcar que en Cataluña la inversión respecto al PIB y respecto a sus presupuestos en educación está muy por debajo de la media de los países de nuestro entorno. Eso también es una decisión política. Y esa decisión política, aquellos que defienden la educación pública en Cataluña y que defienden la educación y su calidad como..., y la educación como un instrumento de equidad social, de garantía de igualdad de oportunidades, pues tiene un coste. El daño colateral, en este caso, de la disidencia frente a Irene Rigau y su departamento y este Gobierno es retirar la ayuda pública. Esto lo que evidencia es la instrumentalización de los recursos públicos con una intencionalidad ideológica y política.

Es una vergüenza, es absolutamente injustificado que este Gobierno decida subvencionar multitud de chorradas –y quiero decirlo así porque es lo que es– con importes estratosféricos y decida no renovar una partida de 350.000 euros a todas las AMPA de Cataluña.

¿Pero ustedes realmente creen que alguien se va a creer que esto es el resultado de la crisis económica que vive nuestra comunidad? ¿350.00 euros? ¿Les recuerdo lo que vale hacer *Polònia* al año? 12,8 millones de euros. Pues a lo mejor si lo dejáramos en 12,5, aparte de reírnos cada semana, pues podríamos tener unas AMPA con un mínimo de suficiencia financiera, en un momento donde el papel de las AMPA como elemento de ayuda a las familias más necesitadas de nuestras escuelas es imprescindible.

Por lo tanto, que cada cual asuma su responsabilidad. Y los responsables de este recorte..., bueno, recorte, de esta supresión –supresión– de las ayudas a las AMPA en nuestra comunidad tienen que asumir el coste político que ello significa. ¿Saben lo que pasa? Que coste político..., si sintieran que puede afectarles a sus estrategias electorales, no lo asumirían, pero como saben que no va a ser así, de momento, lo hacen.

Es una muestra –y acabo, presidente– de cuál es la sensibilidad de este Gobierno y de su socio sobre aquellos que tienen un papel en la trinchera –en la trinchera educativa–, que es estar allí donde están los problemas, con una función fundamental, tanto por su papel de representación como por su papel de cohesión dentro de la escuela. Y cómo les pagan, cómo pagan a aquellos que simplemente siguen defendiendo la educación pública en Cataluña de calidad frente a un Gobierno que ha decidido erosionarla –erosionarla–, lo que ha afectado a la igualdad de oportunidades del conjunto de alumnos de nuestra comunidad.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència, té la paraula el senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Moltes gràcies, president. Perdonin-me, però és que és molt fumut que quan toca gestionar –perdonin l'expressió– la misèria t'acusin de ser míser. Perdonin-me, però és que això dol i sap greu.

En tot cas, vagi per endavant que es parla de llamp del cel. Potser és el que va trencar la caixa i la va deixar sense un euro. Es parla de zero, zero euros, però potser hauríem de posar un quaranta-dos a davant que foren els 42.000 milions d'euros de dèficit que tenim a la Generalitat. I es parla de... A mi el que em dol més és que es parli d'una voluntat –que hi és, que és compartida– que les AMPA puguin gestionar. I ho dic no només com a diputat i com a parlamentari; com a mestre, com a pedagog, com a director d'escola, que hem construït l'escola al costat de les AMPA per tal de treballar per la cohesió social. I veure que un mateix govern, que en el seu moment utilitza i aplica els primers ajuts per a accollides matinals, etcètera, ara es veu en l'obligació de reduir aquests ajuts contra voluntat per una situació real de caixa, doncs, dol molt.

No obstant, permetin-me que saludi els representants de la FAPAC, de la FAPAES i de les diferents federacions. Torno a insistir que compartim aquesta voluntat, i em consta l'esforç que fa el Govern per intentar disposar, si és possible, en el moment que sigui, d'algun euro per tal de fer front a això.

Vull dir que no és veritat que es contradigui la llei –en tot cas per deixar-ho clar–, perquè la llei a l'article 26, apartat 3, parla de participació, no parla de col·laboració econòmica. En tot cas, bé és veritat que la voluntat és que hi sigui, aquesta col·laboració econòmica.

I òbviament, doncs, vostès saben –del deute dels 42.000 milions d'euros de la Generalitat– que es paguen 6 milions d'euros diaris només d'interessos. Vostès saben que han disminuït molt els ingressos del Govern. Vostès saben que Madrid no ha complert els terminis de pagament ni del Fons de competitivitat, ni de l'addicional tercera. Vostès saben que, de la resta de diners que queden a la caixa de la Generalitat, s'ha de destinar molt bona part a fer –a pagar– obres que ja s'han realitzat i que ja estan fetes. Vostès saben que al desembre passat no hi havia líquid a caixa per pagar els funcionaris. Vostès saben que l'Estat ha retallat aportacions específiques tant pel que fa al Pla d'ajuts a llars com, per exemple, també els plans educatius d'entorn, que són diners amb unes dotacions fixades que s'han vist reduïdes molt notablement en percentatge. Vostès saben que ha calgut demanar un esforç important al professorat tant en hores lectives, com amb una rebaixa temporal del seu sou, com a la resta de funcionaris. Vostès saben que no podem fer moltes de les obres que hi han aquí, no per manca de sensibilitat, sinó perquè no respon. I, per tant, nosaltres només podem dir que hem perdut molta comoditat per desgràcia, hem perdut molts d'aquells punts importants per mirar del suport aquest afegit a l'escola..., però s'intenta i es treballa molt perquè la qualitat no baixi.

En tot cas, sí que hem perdut comoditat. Hi ha una voluntat, si és possible, d'intentar que les AMPA, com ja ha estat sempre abundant, no quedin... Però, en tot cas, en aquests moments hem de dir, malauradament, que no hi ha disponibilitat pressupostària.

Per tant, sentint-ho molt, president, votarem en contra de la proposta de resolució.

El president

Gràcies.

Per tant, sotmetríem la proposta de resolució a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Quedaria rebutjada amb 7 vots a favor, 8 en contra i 2 abstencions.

Proposta de resolució

sobre el garantiment de la continuïtat de l'Escola Reus 21 i sobre la construcció de l'edifici de l'Institut Escola Isabel Besora, de Reus (tram. 250-00767/09)

El següent punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució sobre el garantiment de la continuïtat de l'Escola Reus 21, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a la seva defensa té la paraula el senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Saludar, en primer lloc, els pares i mares de l'Escola Reus 21 que estan a la sala. Agrair-los l'esforç de venir, l'interès per aquesta sessió pública amb relació a l'escola que els afecta directament, a ells i als seus fills. Gràcies per l'assistència.

La proposta de resolució que presentem sobre la continuïtat de l'Escola Reus 21 i sobre la construcció de l'edifici de l'Institut Escola Isabel Besora, ambdues de Reus, s'emmarca dins d'un nivell de preocupació general que té el Grup Socialista –i, en general, creiem que els grups de la cambra–, que ve determinat per la sospita o per la constatació que l'ajust de recursos infraestructurals en el sistema educatiu s'està fent, aparentment, per raons d'optimització de recursos. I dic «aparentment», i solament aparentment, perquè tenim la fonamentada sospita que, a més d'una política d'ajust, hi ha també una política de discriminació en funció de les característiques o els colors d'algunes de les escoles afectades. No dic que estigui passant, això; dic que tenim la sospita que pot estar passant per una sèrie d'indicis, no?

Així, doncs, en aquest moment tenim sobre la taula una dotzena d'escoles que el Govern vol dissoldre –les volen fer plegar, diguem-ne. Però, malgrat que aparentment es donen unes i altres raons –gairebé sempre relacionades amb previsions demogràfiques que després no s'acompleixen–, la realitat és que aquesta dotzena d'escoles són totes escoles de caràcter innovador, d'educació activa i amb una forta personalitat pròpia; el que a la Llei d'educació en deien «amb un fort caràcter propi». No hem vist encara en cap moment –mirin, en cap moment– l'afectació d'una sola escola, per entendre'ns, d'altres àrees de funcionament pedagògic, diguem-ne –per no qualificar-les més, i que estan al cap de tothom–, que també podrien ser reregulades, però en canvi no ho són, de reregulades.

Hi ha casos clars que clamen al cel en algunes de les poblacions on hi han aquestes escoles, en àrees de les escoles públiques afectades. Però sembla que aquí hi ha un criteri selectiu: «Unes sí, i unes altres no; unes m'agraden, i unes altres no m'agraden.» I és aquí on topem, senyor president, perquè, si es confirma que hi ha una persecució organitzada contra un determinat règim d'escoles públiques, la situació llavors seria extraordinàriament greu.

Però, anant al cas concret de Reus, l'Escola Reus 21, de la ciutat de Reus, està pendent de la seva ubicació definitiva en un nou edifici. Aquest edifici, ubicat al carrer Fuster Valldeperes, està actualment en procés

de construcció i evoluciona amb la perspectiva d'una disponibilitat relativament propera. Com a element polèmic, els serveis territorials del Departament d'Ensenyament han introduït un factor de distorsió, que per la seva condició extemporània i sobrevinguda ha generat gran inquietud entre els pares i mares d'aquesta escola. S'han manifestat en el sentit d'una eventual eliminació de l'Escola Reus 21 i la disseminació del seu alumnat entre la futura edificació de la mateixa Escola Reus 21 –futura Isabel Besora– i de l'Escola Pi del Burgar.

L'edifici en construcció per ubicar l'Escola Reus 21, en base als corresponents acords de govern, serviria ara per reubicar l'alumnat de l'Institut Escola Isabel Besora, actualment en règim de barracons, i quedaria en *standby* la seva transformació en un institut escola complet, ja que l'edificació de l'Escola Reus 21 està concebuda com a escola i no com a institut escola.

Per la seva banda, senyors i senyores diputats, l'Institut Escola Isabel Besora, de la ciutat de Reus, experimenta una saturació d'espais que requereix també la construcció d'un nou edifici, amb prou capacitat per ubicar l'alumnat admès i poder realitzar la seva tasca docent amb normalitat. Existeix el compromís que en aquest procés de reubicació l'Institut Escola Isabel Besora es converteixi de ple dret en un institut escola que inclogui totes les etapes del sistema educatiu no universitari. Els treballs per cercar emplaçaments adequats i la necessària col·laboració amb l'Ajuntament de Reus per a aquesta finalitat, tot i la urgència, encara no han començat.

La posició del Departament d'Ensenyament, és a dir, dels serveis territorials del departament, de canviar dràsticament el sentit dels corresponents projectes educatius i els seus emplaçaments actuals ha estat sobrevinguda, i conté, a més, un element d'unilateralitat que contravé totes les converses mantingudes amb les associacions de pares i mares i amb el mateix ajuntament.

El coneixement d'aquesta possibilitat ha preocupat notablement les famílies afectades; té unes conseqüències per les implicacions de tot ordre, i ha posat també en evidència la complexitat de la vida quotidiana en què es veuen immerses les famílies afectades, per l'enorme complicació, entre altres coses, de la mobilitat. També implicaria, per les rutes i els espais disponibles, la impossibilitat del moviment necessari de vehicles privats i de transport escolar. Comportaria igualment la nova contractació de transport d'autobús a càrrec de les famílies, i, en definitiva, les fortes complicacions familiars que suposa escolaritzar l'alumne lluny del seu domicili, en contradicció frontal amb el principi de proximitat de l'escolarització establert per la legislació. Els alumnes de l'Institut Escola Isabel Besora es veurien traslladats a l'altra punta de la ciutat, a tres quilòmetres del seu emplaçament actual, i els de l'Escola Reus 21 es veurien traslladats a dos centres escolars diferents.

En el cas de l'Escola Reus 21, hi concorreria també un element addicional, que és la destrucció del seu projecte educatiu, elaborat amb gran dedicació de les famílies implicades, que no estan, en absolut, disposades a prescindir del treball realitzat. És a dir, crida l'atenció el fet

de considerar les escoles purament com un ens de material o d'uns recursos, no? Una escola és bàsicament el seu projecte educatiu, i és la inversió, és el capital bàsic d'una escola –el claustre, el projecte educatiu, les famílies implicades. No valorar això a l'hora de traslladar una escola, i purament sobre un paper algú que té un llapis massa llarg fa un dibuixet i diu: «Aquesta escola ens la polim»..., doncs, és d'una frivolitat extraordinària –però extraordinària! No es pot fer, això –no es pot fer. I aquest és el cas de l'Escola Reus 21.

Per tant, el Grup Socialista ha presentat una proposta de resolució que sotmetem a la consideració dels grups, i que voldríem el vot favorable per als diferents punts que conté, que diuen resumidament, primer: «Garantir la continuïtat de l'Escola Reus 21, sobre la base del projecte educatiu impulsat pels mateixos pares i mares.» Segon: «Finalitzar la construcció del nou edifici al carrer Fuster Valldeperes, i la seva adequació per a la ubicació de l'Escola Reus 21, perquè estigui llest el curs que ve.» Tercer: «Urgir l'Ajuntament de la ciutat de Reus i el seu alcalde, Carles Pellicer» –que és un alcalde que no es preocupa d'això, no es preocupa del sistema educatiu; ens diuen que li agraden les motos, però no es preocupa de les escoles de Reus, ni representa la ciutat de Reus a l'hora de defensar la ciutat de Reus i defensar cada una de les seves escoles; no se'n preocupa, el senyor Carles Pellicer–, «a facilitar els terrenys necessaris perquè es pugui fer la immediata construcció de l'edifici que es necessita.» Quart: «Buscar solucions d'ubicació transitòria de l'alumnat per a l'actual Institut Isabel Besora.» I finalment: «Reprendre el diàleg efectiu amb les diferents parts implicades.»

No és demanar molt, és una cosa que ja estava prevista. Que de manera sobrevinguda s'han produït uns canvis que vostès ja sé que protesten molt i no els agrada, però és la realitat incontrovertible: volen disoldre una escola que és un capital de Reus, i això no es pot fer.

Gràcies, senyor president. Proposem vot favorable a la moció.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Amb la conferència de fa uns dies de la consellera Rigau i l'informe que va presentar als mitjans de comunicació, nosaltres entenem que s'ha donat compliment al punt cinquè del nostre compromís amb el Govern de Convergència i Unió de donar la informació necessària, la informació sobre les seves intencions respecte de l'Escola Reus 21. Per tant, nosaltres deixarem fer al Govern el que pensa que és convenient.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Una, per anunciar el vot favorable del nostre grup parlamentari a la proposta de resolució, a tots els seus cinc punts. Dos, per constatar –ara ho deia el senyor Chumillas– l'entrega d'aquest xec en blanc, efectivament, que el Partit Popular fa al Govern, com a mínim en matèria d'educació: «Nosaltres deixarem que el Govern faci allò que cregui.» Tres, per tant, per constatar la coincidència d'arguments, polítiques i intencions en matèria educativa dels dos grups parlamentaris, com no pot ser d'altra manera, atès que donen suport al mateix Govern.

I, en tot cas, per la matèria concreta que pertoca i que fa referència a aquesta proposta de resolució –a banda de compartir els arguments que s'han donat sobre la necessitat de mantenir el projecte educatiu del que suposa l'Escola Reus 21, de Reus–, afegir la denúncia del nostre grup parlamentari a la persecució que el departament d'educació ha estat fent també a totes aquelles escoles que en els darrers anys han iniciat el seu projecte educatiu: escoles singulars; escoles amb projectes educatius oberts, amb alta complicitat de les famílies, dels pares i dels alumnes; escoles d'èxit educatiu; escoles molt atractives per a la seva comunitat i per a la comunitat educativa que les ha estat conformant; escoles algunes d'elles que han començat, malgrat tot això, amb barracons, i malgrat la dificultat dels barracons, amb tota la complicitat de les famílies, entre elles l'escola de què estem parlant. I que en els darrers mesos han vist com el departament, de forma clara o de forma indirecta, els deia que aquests projectes educatius no continuarien.

Avui, malauradament, a la comissió tenim no només aquest exemple de Reus, sinó el de Vilanova, el d'Esparreguera i algun altre, que es tracta d'exemples d'escoles que han començat –el seu inici– d'aquesta determinada manera i que avui el departament els diu que deixaran de ser escoles i que plegaran com a projectes.

El nostre grup parlamentari vol, per tant, denunciar la persecució d'aquests projectes públics atractius, escoles singulars que el departament eliminarà, no per raons econòmiques, no per raons de necessitat d'escolarització, perquè tots han demostrat que hi ha alumnat suficient perquè continuïn com a projecte. Escoles que han, fins i tot, acceptat la seva continuïtat en barracons durant els propers anys, sempre que el projecte continuï. I ni així el departament ha acceptat que aquestes escoles continuïn.

I, a més a més, denunciant també des del nostre grup parlamentari que en aquells casos en què l'optimització de recursos permetria i faria necessari que en lloc d'una escola es fessin instituts escola, allà on fins i tot estava previst i programat, allà on permetria estalviar costos construir un institut escola en lloc d'una escola i un institut més endavant, allà, fins i tot, on és més barat..., fins i tot amb aquests arguments el departament

es nega a construir instituts escola. I allà on ja estaven previstos fan tot el possible perquè, com en el cas de Reus, acabin o deixin de ser una realitat, els instituts escola.

Podem escoltar tots els discursos que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens puguin fer sobre la voluntat i les necessitats que la situació econòmica els porta. Però la realitat ens fa creure que els que hi ha no són arguments econòmics, sinó arguments ideològics. Perquè no es pot entendre d'una altra manera aquest assetjament a projectes públics que, en realitat, el que fan és una competència clara a altres ofertes, com l'oferta concertada en llocs determinats. Perquè són projectes atractius, perquè són projectes de tres a setze anys, que l'escola pública no té; que no es va permetre durant tots els anys previs a la LEC que l'escola pública tingués aquesta oferta de tres a setze anys; que la LEC obre la possibilitat que hi hagi escoles públiques de tres a setze anys, i que el departament es nega que hi hagi escoles públiques amb aquesta oferta, amb aquest punt d'atractiu per a les famílies.

Si això no és una persecució, si això no té voluntat política, si això no és fruit de la ideologia i, per tant, té la col·laboració i complicitat del Partit Popular, ens sap molt de greu, però no hi ha cap argument econòmic que expliqui aquestes decisions. I, per tant, no només votarem a favor d'aquesta proposta de resolució i de les següents que defensen la continuïtat dels projectes educatius, sinó que, a més a més, denunciem que hi ha tota la intencionalitat política darrere d'aquestes decisions.

El president

Gràcies, senyora Camats. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Començo la meva intervenció anunciant que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no donarem suport a la proposta de resolució del Grup Socialista. I intentaré justificar i argumentar, d'una manera, diguéssim, seriosa, rigorosa, el perquè d'aquest posicionament.

Parlem de dues escoles: l'Escola Isabel Besora i l'Escola Reus 21. Començo per l'Escola Isabel Besora, una escola que fa cinc anys que funciona amb dues línies: en aquests moments P3, P4, P5, primer i segon. Funcionen amb dues línies. A més a més, està en aules prefabricades, i, a més a més, per començar el curs vinent no tenen espai suficient on són per posar els dos mòduls que s'haurien de posar per començar tercer.

I, a més a més, malgrat fer cinc anys que funciona aquesta escola, els terrenys encara no han estat cedits. Per tant, abans el diputat Daniel Font cridava a la responsabilitat a l'actual alcalde de Reus, al senyor Pellicer, perquè faci aquesta cessió. Però els hem de recordar que vostès tenien l'alcaldia de Reus fins al mes de juny, tenien la regidoria d'Educació fins al mes de

juny, i aquests terrenys tampoc es van cedir a aquesta escola.

Passo a l'Escola Reus 21, una escola –Reus 21– que només té una línia: una de P3 i una de P4, i prou. Per tant, en aquests moments funciona només amb dos aularis. Que ha tingut la sort –aquí sí– que es van cedir els terrenys, i, a més a més, en aquests moments s'està construint l'edifici definitiu –l'edifici definitiu.

En aquest sentit, els serveis territorials el que han dit és: «Tancament d'aquesta Escola Reus 21, perquè només té dues aules en aquests moments –una de P3 i una de P4–; el trasllat de l'Escola Isabel Besora a partir de l'1 de setembre a l'edifici de nova construcció que havia de ser per a la Reus 21, i la reubicació dels alumnes del que seran P4 i P5 el proper curs, de l'extingit Reus 21, a repartir entre el mateix edifici que ara és l'Institut Pi del Burgar i l'Escola Isabel Besora.»

Per tant, la situació és aquesta. Nosaltres, com he dit, no donarem recolzament a aquesta proposta de resolució. Creiem que és una solució raonable, donar un edifici construït a una escola –la Isabel Besora– que té dues línies pràcticament completes, i que en aquests moments estan en aularis, i no pas tenir un edifici nou de trinca, a partir del setembre, només amb les aules d'educació infantil plenes d'alumnes, i tota la resta de l'edifici de primària buit, que seria la situació que es produiria. És, doncs, per aquest motiu, que he intentat explicar amb arguments i amb dades concretes, que nosaltres no hi donarem suport, com he dit.

I sí que vull fer una reflexió final. Vostès coneixen el posicionament d'Esquerra Republicana. Ens estem oposant a tancaments d'escola com Olga Xirinacs, de Tarragona, o Pasífae, de Vilanova i la Geltrú, perquè entenem que no hi han motius raonables. Però quan des del nostre punt de vista entenem que poden haver-hi uns motius, uns arguments raonables que puguin ser d'un cert sentit comú, nosaltres no som un grup parlamentari que diguem no a tot, sinó que, en aquest cas, podem entendre, podem compartir aquests motius. I, per tant, mostrarem el nostre rebuig en aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Desde el Grupo de Ciudadanos manifestamos nuestra abstención a esta propuesta. Porque, habiendo escuchado los argumentos del proponente y los argumentos esgrimidos por el resto de grupos a la espera de escuchar los que sustentan el Gobierno, entendemos que existe una situación argumentalmente lógica en la decisión del Gobierno, pero que se enmarca dentro de lo que parece una estrategia –como apuntaba la señora Camats– con una intencionalidad política e ideológica clara.

Probablement, si hiciéramos un anàlisi exclusiu de este punto –que es el objeto de la propuesta, por otra parte–, pues probablemente nuestro voto sería contrario a la propuesta planteada por el Partido Socialista. Pero sí que es cierto que detrás de algunas decisiones se adivina una estrategia planificada por parte de este Gobierno, que, en algunos aspectos, evidentemente tiene una componente ideológica muy clara, y también tiene una componente de achicar espacio competencial de una escuela pública de calidad respecto a determinadas escuelas concertadas en una parte del territorio de nuestra comunidad.

Por lo tanto, como vemos que hay una colusión de argumentos y de razonamiento, en este caso vamos a optar por la abstención. Entendiendo también y lamentando que, si el anterior equipo municipal de Reus hubiera avanzado en la cesión de los terrenos, probablemente no nos encontraríamos en esta tesitura, y la crisis no sería un argumento que justificase algo que, en principio y objetivamente, es una pérdida; es una pérdida de un proyecto educativo de calidad, desde la escuela pública, que desgraciadamente se va a ver en medio de un fuego cruzado entre la crisis, una intencionalidad ideológica y una falta de responsabilidad por parte del anterior equipo de gobierno de Reus.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, senyor Cañas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. En primer lloc, senyor Font, vostè sap que, en el moment en què van presentar aquesta proposta de resolució, vaig venir a dir-li que trobava de molt mal gust posar el nom i el cognom d'un alcalde en una proposta de resolució. En aquest moment, només volem dir-li que no podem tolerar que vostè qüestionï l'actuació d'un alcalde elegit democràticament.

Pel que fa a la proposta de resolució, un cop analitzades i valorades les necessitats d'escolarització del municipi de Reus, el departament ha decidit procedir a la supressió de l'Escola Reus 21, la qual s'integrarà a l'Escola Isabel Besora del mateix municipi. L'Escola Isabel Besora es va posar en marxa el curs 2006-2007 en mòduls prefabricats. Actualment, escolaritza més de tres-cents alumnes. Segons l'anterior equip municipal, aquesta escola s'havia de construir al terreny actualment ocupat per un aparcament de camions, situat a uns cinc-cents metres de l'actual ubicació.

Aquest terreny ha plantejat moltes dificultats per a la seva adquisició, i no hi ha cap gestió municipal ferma en marxa ni cap alternativa en una altra ubicació. Per a aquest curs l'Escola Isabel Besora comptarà amb 360 alumnes. Si continués de manera provisional a l'actual ubicació, caldria afegir-hi un mòdul prefabricat, però el terreny és insuficient per a la seva ubicació. L'Escola Isabel Besora té una elevada demanda i

funciona molt bé, però la manca d'expectatives, d'expansió natural i de consolidació futura, per manca d'edifici, genera un gran malestar i la percepció d'injustícia, ja que la comunitat educativa d'aquest centre ha vist com les escoles nascudes posteriorment –Reus 20 i Reus 21– tenen terrenys i expectatives més o menys immediates.

L'Escola Reus 21 es posa en marxa el curs 2010-2011, situada dins de la nova construcció de l'Institut Escola Pi del Burgar. L'entrada en funcionament es produí en un moment en què ja s'apuntava el descens de la població escolar, i sense que l'increment de la demanda global justifiqués aquesta actuació. De fet, de manera simultània a l'entrada en funcionament d'aquesta escola, es van tancar dues línies en centres ja consolidats al municipi de Reus: l'escola Eduard Toda, situada a 350 metres de Reus 21, i Marià Fortuny, a la zona sud de la ciutat.

A més, recentment, s'han inaugurat les escoles La Vitxeta, Pi del Burgar i Sant Bernat Calbó. Aquesta darrera afegia una nova línia a la zona sud de Reus, molt a prop del suposat futur emplaçament de l'Escola Isabel Besora. L'anterior equip municipal va impulsar i assolir un conveni de col·laboració amb el departament per a la ràpida construcció de l'Escola Reus 21. Si aquest edifici fos ocupat de manera exclusiva per l'Escola Reus 21, hi hauria una escola –com ja s'ha comentat– de dues línies totalment acabada i ocupada només per educació infantil.

L'anàlisi de la planificació indica, en els propers anys, que es produirà un important descens de naixements, la qual cosa implica una disminució de la demanda de P3. A la ciutat de Reus, amb els naixements i empadronaments del 2009 i 2010 analitzats, es manté la demanda per a aquest curs –2012-2013–, però es produeix una disminució de cent cinquanta alumnes per al 2013-2014, amb una projecció de manteniment i posterior increment d'aquest descens.

A la vista d'aquesta expectativa i de la situació econòmica de la Generalitat, que limita la possibilitat de noves construccions escolars –més encara, si no són necessàries–, es planteja resoldre la situació insostenible de l'Escola Isabel Besora mitjançant el seu trasllat al nou edifici que inicialment havia de ser per a Reus 21, i fusionar les dues escoles en els mateixos espais, ja que, en tractar-se d'escoles incompletes, el nou edifici pot encabir-los a tots.

S'han dut a terme actuacions de comunicació directa i argumentació amb els representants de les escoles afectades. El 28 d'octubre es va convocar una reunió amb tots els directors i directores de la ciutat de Reus, al llarg de la qual se'ls informà de la marxa de l'escolarització i de les previsions per al curs vinent, inclosa la fusió de les escoles esmentades.

Pel que fa a actuacions directes amb les famílies i amb l'alumnat, es preveu mantenir, des de les direccions dels centres i amb la col·laboració de la inspecció educativa, abans del procés d'inscripció per a aquest curs, reunions personalitzades família a família, per tal d'explicar-los la situació i de conèixer les expectatives individuals en funció de les possibilitats.

També s'ha previst que les direccions de les dues escoles i la inspecció educativa analitzin el projecte educatiu i assoleixin un resultat que pugui satisfer les expectatives de tot l'alumnat.

Votarem en contra de la proposta de resolució, però volem fer notar tota aquesta argumentació i palesar que les actuacions no es fan perquè sí; estan àmpliament analitzades i valorades amb les realitats pertinents i, sobretot, amb la responsabilitat corresponent.

Gràcies, president.

El president

Gràcies.

Per tant, sotmetriem la proposta de resolució a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Quedaria rebutjada amb 5 vots a favor, 3 abstencions i 9 en contra.

Aprofito per saludar els representants de les diferents escoles que avui seran motiu d'alguna proposta en aquest Parlament: des de la de Reus, que hem tractat ara, fins a representants de les escoles de Castelldefels, Esparreguera, Vilanova, així com els representants d'associacions de pares i mares; i dels mateixos municipis, en concret, els regidors de Vilanova i la Geltrú –el senyor Quim Arrufat i el senyor Joan Martorell– i els regidors de Castelldefels –el senyor Pedro Sanz i la Mari Carmen Berbero.

Disculpin si hi ha algun nom o algunes persones o representants d'algunes coses que no he observat.

I també aprofito l'avinentesa per dir-los, als senyors i senyores diputats, que des que hem reprès la comissió ha passat una hora. Hem fet tres propostes de resolució, i, tal com vam acordar amb els diferents portaveus, a les dos s'aixecarà la comissió. I, per tant, els punts que no hi arribem quedaran per a una propera comissió.

Proposta de resolució

sobre la construcció d'un nou institut i el finançament de les escoles bressol i de l'Escola Municipal de Dansa, a Castelldefels (tram. 250-00788/09)

El següent punt de l'ordre del dia és el punt número 7: Proposta de resolució sobre la construcció d'un nou institut i el finançament de les escoles bressol i de l'Escola Municipal de Dansa, a Castelldefels. Presentat pel Grup Parlamentari Socialista, per a la seva defensa té la paraula la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. I atenent al que acaba de dir del temps, intentaré ser breu. Jo vull també saludar els regi-

dors del Grup Socialista de l'Ajuntament de Castelldefels, i agrair-los que assisteixin a la comissió quan es tracten qüestions del seu municipi.

Bé, doncs, com diu la Proposta de resolució sobre la construcció d'aquest nou institut i el finançament de les escoles bressol i de l'Escola Municipal de Dansa, de Castelldefels, necessitem reforçar i garantir l'oferta educativa d'aquest municipi. El Grup Parlamentari Socialista va presentar aquesta proposta de resolució que consta de tres punts; són: es mira de tirar endavant i garantir, de superar les dificultats de les escoles bressol i de l'escola de dansa, així com demanar la construcció d'un quart institut.

Aquesta proposta de resolució va ser presentada el mes de desembre. Afortunadament, des del desembre fins a finals de març passen coses a la cambra legislativa: el meu grup parlamentari va interpejar la consellera sobre el tema de les escoles bressol, i després va ser aprovada en aquesta cambra una moció que mira de garantir, doncs, la sostenibilitat d'aquest tipus d'escoles.

Pel que fa al quart institut, cal dir que també el meu grup parlamentari –no al desembre, perquè encara no teníem pressupostos, perquè no es van presentar quan tocaven, però sí que quan el Govern va tenir a bé portar els pressupostos en aquesta cambra– va fer esmenes concretes pel que fa a la construcció del quart institut de Castelldefels. I cal dir que les esmenes del Grup Socialista no van prosperar perquè Convergència i Unió hi va votar en contra –i el PP–, però sí que la mateixa esmena, feta pel Partit Popular –no sabem si per error del mateix Partit Popular o perquè formava part d'aquest acord estable de govern entre Convergència i Unió i el Partit Popular–, doncs, va prosperar –la mateixa esmena, que va fer el Partit Popular.

En tot cas, nosaltres volem posar en relleu que ja hi va haver un acord de govern el 2 de març del 2010, on es va acordar incloure la construcció d'aquest quart institut de Castelldefels, perquè calia assegurar l'oferta pública necessària de places d'educació secundària, en funció de les previsions que hi havia ja en aquell moment. I la construcció d'aquesta nova oferta pública consistia –i consisteix, esperem– a projectar i construir un nou institut que incorporés inicialment tres noves línies de l'ESO. Amb posterioritat a aquest acord, l'obra del nou institut ja ha estat adjudicada, i està pendent de la construcció.

Pel que fa a la situació amb les escoles bressol i les escoles de dansa, en aquest cas, el meu grup parlamentari, doncs, lamenta el retard en l'assumpció d'un criteri definitiu per al finançament de les escoles bressol, i les dificultats de negociació entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat per validar els convenis que hi ha en matèria d'escoles bressol. Això, pel que fa a Castelldefels, ha afectat les escoles: La Casa dels Infants Can Vinader, La Casa dels Infants La Muntanyeta i La Casa dels Infants Granvia. Igualment l'escola de dansa.

Per això el Grup Parlamentari Socialista presenta aquesta proposta de resolució, on demana que s'iniciïn de manera immediata les obres de construcció del nou institut de Castelldefels, així com que s'asseguri el fi-

naçament previst en els convenis vigents signats pel Departament d'Ensenyament per al finançament de les escoles bressol i l'Escola Municipal de Dansa. I demano també el vot favorable de la resta de grups parlamentaris.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Aquest quart institut a Castelldefels és una de les obres aprovades en el punt quart del nostre acord polític amb Convergència i Unió i el Govern, i ens congratulem que es tiri endavant com a tal.

Respecte de les escoles bressol, em penso que ja al Ple hem parlat d'això i la mateixa consellera s'ha compromès a pagar els imports que hi han pendents. Suposo que també acceptaran, doncs, fer-ho a Castelldefels.

I per tot això nosaltres votarem a favor de la proposta.

Gràcies.

El president

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, té la paraula la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable del nostre grup parlamentari en els tres punts. En el primer punt perquè es tracta d'una obra que ja estava prevista i compromesa, i perquè té la sort, com a obra, que entre els criteris objectius per les seves necessitats educatives i d'escolarització hi hagi que en el Govern de Castelldefels hi ha el Partit Popular, que segur que és un argument i un motiu determinant, a l'hora de decidir els motius objectius pels quals unes construccions es fan –per a aquest Govern– i les altres no.

I votarem també afirmativament els altres dos punts, perquè, tal com ha explicat la diputada proponent, és intolerable que a aquestes alçades, per molts anuncis que la consellera ens faci en comissió, el pagament d'una subvenció que ja va retallar als ajuntaments encara no s'hagi fet efectiu.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Doncs, des del nostre grup parlamentari hi donarem suport, perquè com d'altres iniciatives parlamentàries té acord de govern, té recursos al darrere d'aques-

ta construcció –concretament l'acord de govern és del 2 de març del 2010. I, per tant, és necessari un institut a Castelldefels, com ho és en molts municipis de Catalunya. Sí que és cert que en determinats llocs –no tant com diu el departament– hi ha una davallada de la demanda de primària; sí que hi ha un increment important de la demanda de secundària, que portarà molts problemes en equipaments de secundària arreu del país en els pròxims cursos.

També és evident que, pel que fa al finançament de les escoles bressol de Castelldefels i d'arreu de Catalunya, és un tema pendent de resoldre encara pel Govern de la Generalitat, malgrat que una moció aprovada i presentada per Esquerra Republicana donava un termini per a aquest pagament que s'està incomplint. I també donem suport al sosteniment de l'Escola Municipal de Dansa, a Castelldefels, atès que hi ha uns convenis darrere que no s'estan complint.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Para manifestar el apoyo de Ciudadanos a esta propuesta de resolución en sus tres puntos. Y, simplemente, señalar que en Cataluña se está produciendo una extraña..., extraña no, una evidente diferenciación entre los ciudadanos de primera –o sea, aquellos que son gobernados a nivel municipal entre la alianza PP y CiU o CiU y PP– y ciudadanos de segunda –aquellos que no tienen la suerte de ser gobernados a nivel municipal por esta alianza de gobierno. Inversiones necesarias en muchos municipios, que son discrecionalmente decididas en función de los pactos, los intercambios de cromos entre estos dos partidos que se apoyan mutuamente en su intención de condicionar a futuro los deseos de los ciudadanos en función del interés que puedan obtener gracias a quien los gobierna. Si los gobiernan el Partido Popular o Convergencia y Unión obtendrán las inversiones necesarias, y si son ciudadanos rebeldes a esta alianza conservadora, pues obtendrán el castigo que se merecen, que es simplemente no tener inversiones en sus municipios. Lo de «que se merecen» era irónico, ¿eh?

Gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Sí, gràcies, president. Jo ja reconec, per començar, que la memòria és dèbil –de tots plegats. Però, en tot cas, més enllà que la memòria sigui dèbil, primer s'ha de ser a les comissions, per saber quins ajuts s'atorguen i quins no s'atorguen. Quan s'hi és, un se'n pot assabentar; si no hi és, no se n'assabentarà.

En tot cas, tots sabem que han passat per diferents colors, i òbviament qui té percentualment més ajuntaments de Catalunya..., és més probable que n'hi hagin. En tot cas, aquí es pot fer tanta demagògia com es vulgui, però tothom sap en casos que hi ha –com Alcarràs, com Masnou, com molts altres temes– que això no és així. Però se'n pot fer joc polític, que ho entenc, des de la discrepància política.

Vagi per endavant, president, que nosaltres hi votarem a favor –i miraré de ser molt breu–, perquè pel que fa a les obres de construcció hi ha una partida prevista a l'apartat de finançaments específics aprovats pel Parlament, i que hi ha el finançament previst tant pel que fa a les escoles bressol com també per a l'Escola Municipal de Dansa; per tant, hi ha assegurats els pagaments. I, per tant, votarem favorablement.

El president

Gràcies.

Per tant, sotmetríem la proposta de resolució a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Quedaria aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposta de resolució

sobre la decisió de fusionar les escoles Montserrat i Esparreguera II, d'Esparreguera (tram. 250-00789/09)

El següent punt de l'ordre del dia, el veuríem de manera conjunta, si els portaveus proposants no hi tenen cap inconvenient. Els punts 8 i 15, presentats pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, el primer, i el segon pel Grup Parlamentari Socialista.

Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Aquesta és una de les escoles... –l'Escola Esparraguera II, de la ciutat d'Esparreguera–, d'aquells casos que ha estat recurrent en aquesta comissió i conegut per tots els portaveus d'aquesta Comissió d'Educació. Es tracta d'una escola a Esparreguera que va començar el seu projecte ara fa tres anys, i que se li ha comunicat, per part del Departament d'Ensenyament, que no només no continuarà el seu projecte, és a dir, que l'escola es tancarà, sinó que, a més a més, se li ha comunicat que l'escola es fusionarà, s'absorbirà, es diluirà i els alumnes aniran a parar..., i a ser alumnes d'una altra escola a la mateixa ciutat, l'Escola Montserrat.

Crec que podem estalviar-nos, per dir-ho d'alguna manera, en la comissió els detalls que ha suposat per a la ciutat d'Esparreguera la confrontació a què finalment el departament ha acabat abocant la comunitat educati-

va de la ciutat, amb anuncis i retirades d'anuncis, amb mitges informacions, donant llargues a la comunitat educativa de l'Escola Esparreguera II, donant-los falses expectatives, que l'escola podria continuar, quan finalment la decisió semblava presa, determinada, i, tal com ha estat finalment anunciat, l'escola no continua. Certament, malgrat els esforços per part d'uns i altres que la situació no arribés a una situació de confrontació, avui la situació que viu Esparreguera i en concret els dos centres, o el que serà el centre fusionat i el centre per fusionar, no és, ni molt menys, la situació òptima que haurien de viure els alumnes de cara al proper curs.

En tot cas, el que el nostre grup parlamentari clarament volia deixar clar en aquesta proposta de resolució, i a la subsegüent, és que abans de prendre una decisió per part del departament que suposi l'eliminació d'una escola pública a la ciutat d'Esparreguera calia que hi hagués una decisió i un debat en el consell escolar, i que fos la mateixa ciutat la que acabés decidint el futur d'aquest centre i de l'escolarització dels seus alumnes.

Doncs, al desembre de l'any 2011, hi va haver una reunió d'aquest consell escolar municipal en què per unanimitat es va demanar no tancar l'escola i donar un any de pròrroga per veure si hi havia suficient necessitat d'escolarització i calia donar viabilitat al projecte.

El mes de gener d'aquest any es va tornar a reunir el consell municipal escolar, i per unanimitat no només es va aprovar el no-tancament de l'escola de nou, sinó que, a més a més, es van donar al departament diverses opcions: la possibilitat que l'escola romangués en el centre actual, la possibilitat que es traslladés de forma provisional a unes altres instal·lacions i la possibilitat que, fins i tot, ocupés l'espai d'un altre centre de forma també transitòria i provisional.

La capacitat d'adaptar-se, d'entendre la situació econòmica, d'entendre la manca de finançament dels pares i fins i tot de l'ajuntament ha estat enorme. La flexibilitat que la comunitat ha tingut a l'hora d'entendre que calia fer un esforç, que no podien construir l'escola immediatament, que s'havien d'adoptar solucions transitòries, ha estat sempre oberta, flexible i de predisposició d'entendre-ho i de parlar-ho. I, finalment, la resposta que han tingut és el menysteniment de la decisió del consell municipal escolar, el menysteniment de les diverses actuacions, accions, protestes, reunions i propostes de la comunitat educativa, i ara, finalment, la desaparició del centre escolar.

Volem denunciar –com hem fet anteriorment, i farem en totes i cadascuna de les propostes de resolució que tenen aquesta temàtica avui– que darrere de la intenció del departament no es pot entendre ni s'hi poden veure arguments de caràcter demogràfic, perquè hi ha oferta i hi ha necessitat; és a dir, hi ha necessitat i, per tant, hi ha d'haver oferta. No hi pot haver arguments de caràcter econòmic, perquè el cost de tots aquests trasllats i de les obres que acaben suposant acaben en algun moment tenint més impacte que el que suposaria escolaritzar els alumnes com pertoca. I que el que hi ha clarament és una persecució dels projectes educatius singulars.

Vull recordar que en el cas d'Esparreguera II estem parlant d'una comunitat d'aprenentatge, d'una escola especialment singular, l'única comunitat d'aprenentatge que existeix en tot el Baix Llobregat de caràcter públic, l'única escola pública que ofereix aquest tipus d'oferta. I que, per tant, no podem res més que denunciar que hi ha una persecució clara que des de l'oferta pública es tinguin aquest tipus d'ofertes i aquest tipus de centres.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada.

Proposta de resolució

sobre el foment del diàleg amb la comunitat educativa d'Esparreguera i la reconsideració de la decisió de suspendre la construcció de l'institut escola Esparreguera II (tram. 250-00901/09)

Per a continuar amb la defensa d'aquesta proposta de resolució, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies. Breument, i sumant-me a totes les afirmacions, totes i cadascuna de les que ha fet la diputada Dolors Camats, sí que vull posar en relleu, doncs, que la suspensió d'aquest nou centre Esparreguera II s'ha fet sense consultar, sense diàleg i sense mirar alternatives. També des del meu grup parlamentari posem en relleu el menysteniment cap a l'ajuntament de diferents governs –hi ha hagut governs socialistes amb recolzaments de Convergència, Esquerra, l'Entesa. També situem el menysteniment a la comunitat educativa, en el consell escolar, que han dit que volen un nou centre a Can Comelles, perquè volen distribuir millor l'alumnat a la ciutat d'Esparreguera, i que també el nord de la vila està mancat de centres educatius. Veiem que aquest desequilibri que hi ha en la distribució de la població escolar a Esparreguera el coneixen perfectament el departament i serveis territorials, que està clar que cal redistribuir aquesta oferta educativa, i que no es vol fer per part del Departament d'Ensenyament.

Hi ha una cessió d'una parcel·la. Estem parlant que hi ha hagut una inversió per part del Govern socialista, quan va governar a l'ajuntament, de més de 300.000 euros per construir una estació transformadora, que és una obra finalitzada; que aquest Esparreguera II hauria de ser una escola de tres a setze anys; que es tracta d'una necessitat de la vila, que ho veu també –la diputada Camats ho comentava– la comunitat d'aprenentatge d'aquesta ciutat. I entenem que aquesta suspensió del nou centre..., ja està al servei educatiu a Esparreguera.

El meu grup parlamentari vol denunciar la política econòmica per sobre de l'educativa de futur; així ho diu també el consell escolar. I el que veiem és que es tracta d'una política d'estalvi a curt termini.

Lamentem que no s'hagi fomentat el diàleg i lamentem que el que s'installi a Esparreguera el curs vinent no sigui l'escola que necessita, l'escola projectada i demandada, sinó més barracons.

Per això, el grup parlamentari havíem presentat aquesta proposta de resolució, una proposta de resolució en tres punts, que demana: «Reobrir i fomentar el diàleg entre el Govern municipal, els grups polítics i la comunitat educativa.» Un segon punt que parla de «consultar futures decisions que afectin la comunitat educativa mitjançant el consell escolar». I: «Reconsiderar la decisió del departament de suspendre la construcció d'aquesta nova escola institut Esparreguera II, ateses les inversions realitzades.»

I demanem el vot afirmatiu en aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Per a manifestar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular, el senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, presidenta. Només per posicionar el Grup Popular amb el que va dir –i li ho repeteixo, com abans– la consellera en la seva conferència de fa uns dies, i els informes que va donar a la premsa i al públic en general. Donem per ja complert el compromís d'informar respecte de les seves intencions a l'Escola Esparreguera II. Llavors, nosaltres ens abstindrem.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula l'honorable Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies. No tornaré a repetir els antecedents, el relat de quins eren els compromisos, què és el que està fet i què és el que finalment ha acabat passant ara fa pocs dies. Simplement, lamentar com s'ha arribat fins aquí, la manera com s'ha gestionat –molt malament– tota aquesta qüestió. I compartir també el sentiment no només de frustració, sinó de sentir-se enganyats, de les famílies.

Jo crec que és legítim que un govern escollit per una majoria legítima prengui les decisions que consideri oportunes, que podem compartir o podem no compartir, com és en aquest cas, en el cas de l'Escola Pasífae, de Vilanova, en tantes d'altres. Però el que no pot ser és que es faci passar amb raons durant mesos –durant setmanes i durant mesos– famílies, AMPA, no dient-los la veritat, no dient-los: «Això acabarà així, perquè entenem que ha de ser així, i pot ser que no t'agradi, però jo ho veig així, jo sóc qui mano i jo

ho veig així.» I que se'ls faci passar amb raons i fer-los entendre que tot s'està estudiant i que s'està mirant, i que, a l'últim moment –dos dies, tres dies, quatre dies abans d'una preinscripció–, es comuniqui, com en el cas d'aquesta escola –Esparreguera II, d'Esparreguera–, que es fusionen amb l'Escola Montserrat, que no hi haurà inscripció, que això es tanca i que ja està.

És això el que crec que..., perquè les actituds no valen diners, però sí que tenen molts costos després, per la manera com la ciutadania percep l'actuació política –que ens engloba a tots, no engloba només el Govern, perquè la gent ho globalitza absolutament tot, les persones ho globalitzen absolutament tot–, de la manera de fer les coses.

Jo recordo –ja acabo– la concentració que hi va haver dissabte passat –va ser dissabte passat?, ja no tinc noció del temps– davant del Departament d'Ensenyament –Via Augusta–, en què hi havia moltes famílies, entre elles les d'Esparreguera II, que se'm van acostar i em van dir: «Anna, la reunió amb la consellera crec que ens ha donat esperances que potser sí que no es fa la fusió.» Quan nosaltres sabem del cert que aquesta era una decisió que estava presa, i així els ho vaig dir jo. I és això el que no pot ser. I és això del que nosaltres ens queixem.

Votarem favorablement aquestes dues propostes de resolució, lamentant que no es parli de manera clara i assumint els compromisos, i assumint allò que tu creus que has de fer, però parlant de manera clara a les famílies, tractant-les com a persones adultes que són.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. També per expressar la seva posició, pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Para manifestar la posición favorable y el voto favorable de Ciudadans a esta propuesta de resolución conjunta entre Iniciativa y el Partit dels Socialistes de Catalunya. Y simplemente apuntar un par de cosas, ¿no? Primero, yo lamento profundamente vivir en una comunidad donde los acuerdos de los gobiernos no se cumplen, y donde la incapacidad de dar continuidad a las decisiones de gobierno con lo que ello significa de indefensión, no solo para las familias, sino de frustración para los equipos educativos..., y sobre todo la imagen que transmite de falta de credibilidad de la Administración es lamentable.

Los cambios de gobierno no pueden significar giros de ciento ochenta grados en las decisiones adoptadas, no puede ser. No puede ser porque, repito, genera indefensión y frustración y ruptura de la implicación y la participación de padres, de profesores, de los equipos educativos en el futuro educativo de nuestra comunidad.

Es paradójico que aquellos que están permanentemente amenazando –«amenazando» digo, porque lo hacen en

este sentido– con consultar a los ciudadanos para apoyar sus decisiones políticas, en temas donde la decisión de los ciudadanos debe ser fundamental y debe ser tenida en cuenta, opten no solo por no dialogar, sino por la imposición. Estamos pidiendo permanentemente la implicación de los padres, de las familias, de los equipos directivos en el presente y en el futuro de nuestra educación. Pero a la hora de la verdad este diálogo y voluntad de llegar a acuerdos con aquellos que están directamente implicados en la educación de nuestros alumnos se llevan a la nada, se llevan a eso, al engaño, a las medias verdades, cuando se sabe perfectamente cuál es el objetivo y cuál es la decisión que se va a adoptar. Y en este caso es flagrante.

Por lo tanto, como decía, apoyaremos esta propuesta de resolución y lamentamos el comportamiento poco dialogante de este Gobierno con aquellos que viven y que sufren sus decisiones y que están más directamente implicados en nuestro futuro educativo.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Jo, senyores i senyors diputats, sí que vull fer un relat, però el relat sencer –m'agradaria fer– de la situació, i fins i tot assumirem alguns processos potser no ben fets, que ja s'han esmentat. Un cop analitzades les necessitats d'escolarització del municipi d'Esparreguera s'ha decidit procedir a la supressió de l'Escola Esparreguera II, la qual s'integrarà a l'Escola Montserrat, ja que l'oferta del municipi cobreix les necessitats actuals d'escolarització.

Fins al curs 2002-2003, Esparreguera comptava amb cinc centres públics d'educació infantil i primària –tres de doble línia i dos d'una línia–, que conjuntament amb els dos centres concertats de la població donaven resposta a les necessitats d'escolarització de la seva població infantil. A partir del curs 2003-2004, es va enregistrar a Esparreguera un increment de població escolar que feia pensar en la necessitat d'un nou centre d'educació infantil i primària. Però en no disposar de l'edifici necessari, mentre es feien els tràmits previs a l'edificació, es van ubicar els grups d'alumnes que s'havien d'escolaritzar a diversos centres de la població.

El curs 2010-2011, tot i que l'edifici encara no estava construït, amb la previsió de poder-ne disposar en breu i per tal de no seguir incrementant el nombre de grups dels altres centres de la població, es va crear l'Escola Esparreguera II, que es va ubicar temporalment en un antic edifici escolar en desús, que es trobava en mal estat, però que es va condicionar mínimament per tal de poder passar els dos cursos que es consideraven necessaris per a la construcció de l'escola definitiva. S'havia previst ubicar tots els alumnes que s'havien distribuït en cursos anteriors en els altres

centres, però les famílies afectades van preferir continuar als centres on estaven matriculats.

Això va suposar l'obertura del centre només amb dos grups de P3. El curs 2011-2012, a partir de les dades de padró en què ja s'observava una tendència de descens de la població escolar, es va fer una oferta d'escolarització a l'Escola Esparreguera II d'un sol grup de P3. Tot i així, a la població van quedar dinou places de P3 vacants, que no es van cobrir al llarg del curs, perquè la crisi econòmica provoca que actualment hi hagi poques altes durant un curs.

Actualment, l'Escola Esparreguera II només compta amb tres grups d'educació infantil –dos de P4 i un de P3–, ubicats a les instal·lacions provisionals, que no permeten el creixement del centre ni ofereixen les condicions de salubritat necessàries. Els estudis demogràfics actuals mostren una davallada de la població d'Esparreguera de cara als propers cursos que fa innecessària la construcció de la nova escola –ara, en aquest moment; en un altre segurament ho era.

Davant d'aquestes dades de la taula de planificació escolar, on participen representants de l'Administració local i representants del Departament d'Ensenyament, es va decidir per consens que la millor opció era fusionar l'Escola Esparreguera II amb l'Escola Montserrat, l'únic centre d'una línia de la població amb espai suficient per ubicar els mòduls necessaris per incorporar tres grups més a les seves instal·lacions.

Aquesta proposta va ser mal rebuda per l'Escola Montserrat, que la va rebutjar amb molta energia, i ha arribat a provocar efectivament enfrontaments entre membres de les dues comunitats. Davant aquest fet, les famílies de l'Escola Esparreguera II, que en principi havien considerat que la proposta era adequada, es qüestionen que aquest centre pugui acollir de forma convenient els seus fills i filles. Uns i altres manifesten –sense conèixer-los, però, perquè ha estat impossible parlar-ne amb un mínim de rigor– que tenen projectes educatius antagònics, cosa que dista molt de ser realitat.

Davant d'unes postures tan tancades, l'alcalde va demanar de parlar-ne a nivell de consell escolar municipal per tal d'estudiar de nou la situació i poder aportar, si escau, altres propostes que puguin resoldre la situació d'una forma satisfactòria per a tots. El director de serveis territorials es va comprometre a tenir en compte aquestes propostes, sempre que fossin viables a curt i llarg termini, no suposessin la construcció d'un nou edifici ni despeses extres innecessàries a tots els afectats i que aquests hi estiguessin d'acord.

El consell escolar municipal va portar una primera proposta, en què es demanava posposar un any el tancament de l'Escola Esparreguera II per tenir més temps per trobar noves solucions. Mentrestant, l'ajuntament oferiria ubicar de forma provisional els tres grups actuals en unes instal·lacions de la piscina municipal que actualment estan ocupades per una llar d'infants municipal. Aquesta proposta es va desestimar per part dels serveis territorials, perquè es va considerar que no tenia cap sentit, aquest ajornament, que les solucions factibles aquest any són les mateixes que l'any vinent, i mantenir aquesta situació més temps només pot agreujar els

problemes que ja s'han produït. De tota manera, es va donar un nou termini de dos mesos per tal que el consell escolar municipal aportés noves propostes, que tampoc són factibles.

Per tot l'exposat, doncs, nosaltres votarem en contra de la proposta de resolució.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyora Camats, m'ha demanat la paraula?

Dolors Camats i Luis

Sí, en tant que proposant de la segona proposta de resolució, però molt breu.

El president

No hi han esmenes, no és el motiu. En tot cas, per contradiccions, li puc donar trenta segons.

Dolors Camats i Luis

Molt bé. Gràcies, senyor president. Simplement perquè, després de l'exhaustiva explicació del Grup de Convergència i Unió, al nostre grup li queden algunes preguntes per fer. Una, si l'enfrontament entre dues comunitats educatives consta ja a la informació del departament, com gosa el departament proposar, obligar a la fusió d'aquestes dues comunitats educatives, si li consta que han arribat fins i tot a estar enfrontades i a dir clarament que es tracta de projectes educatius antagònics?

Dos. Si la decisió és unilateral del departament, tal com acaba d'admetre el Grup de Convergència i Unió, com permet..., o com podrà després demanar la col·laboració d'aquests pares i mares en l'escolarització dels fills i en el projecte educatiu d'aquests centres?

Tres. Si tan importants són aquestes demandes i aquestes constriccions de la demanda d'escolarització i del nombre de naixements... Quants concerts ha retirat el departament d'educació en el darrer any a escoles concertades que no tenen les ràtios suficients o el nombre suficient d'alumnes per les mateixes raons? N'ha retirat algun?

Quatre. Quin impacte tindrà l'augment de les ràtios a la ciutat d'Esparreguera respecte a aquesta escola?

El president

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Cinquè –i acabo president. On queda la llibertat de l'elecció dels pares de l'Escola Esparreguera II, que ja havien escollit un projecte educatiu per al seu centre?

I sisè. Coneix el departament perfectament...

El president

Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

...el risc dels pares i mares d'Esparreguera que no voldran escolaritzar els seus fills a l'Escola Montserrat i que han advertit que no...

El president

Senyora Camats, si us plau, acabi.

Dolors Camats i Luis

...escolaritzaran els alumnes?

(Remor de veus.)

El president

Senyora Camats, no aclarim res més, que ja ho hem aclarit prou tot. I, en tot cas, li he donat la paraula no per al·lusions, sinó per contradiccions.

(Remor de veus.)

Escoltin, si us plau –si us plau. *(Veus de fons.)* Ha demanat la paraula, vostè? Doncs, no en faci ús, si us plau, eh?

Sotmetriem les dos propostes de resolució, per separat, a votació.

La primera proposta seria la número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Quedaria rebutjada amb 7 vots a favor, 8 en contra i 2 abstencions.

Proposta de resolució número 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Quedaria rebutjada amb 7 vots a favor, 8 en contra i 2 abstencions.

Proposta de resolució

sobre la construcció de l'Escola Pasífae, a Vilanova i la Geltrú (tram. 250-00801/09)

El següent punt de l'ordre del dia és el número 9: Proposta de resolució sobre la construcció de l'Escola Pasífae, a Vilanova i la Geltrú, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds conjuntament amb Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Dolors Camats. Perdó, presentada conjuntament pel Grup Parlamentari Socialista, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds... *(Remor de veus.)* Si us plau, senyores i senyors diputats, els agrairia que guardessin silenci. I pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Ja em sentia exclòs, però de totes formes ja està vist que era un error a l'hora de la lectura. Bé. Primer, vull saludar evidentment..., saludem els regidors de l'Ajuntament de Vilanova –aquí presents–, els pares, l'AMPA –representants de l'AMPA– de l'Escola Pasífae. I, evidentment, ells segurament que ja han constatat quin pa s'hi dona, en aquesta coalició Convergència i Unió i Partit Popular, amb relació a les escoles públiques d'aquest país. I com, evidentment, fa quinze dies vam discutir sobre una altra escola al nostre territori, no del Garraf, però sí de l'Alt Penedès... L'escola Els Pins, de Moja, que és una escola que, la setmana següent del debat en aquesta cambra, en va ser cridada la directora, se li va comunicar el tancament de l'escola a partir del proper curs, i, per tant, una escola que ha mort, una escola que s'ha acabat. I tot aquell debat tan ric que hi havia hagut en aquesta comissió i una resolució d'aquest Parlament majoritària..., la consellera del Departament d'Ensenyament, la senyora Rigau, doncs, ha tornat a no complir –ha tornat a no complir. Aquest és el Govern que no compleix les resolucions d'aquest Parlament.

I ara anem a l'Escola Pasífae. L'Escola Pasífae no només ha estat una escola necessària, una escola programada i planificada en funció de les necessitats de la població escolar, del creixement de la població escolar en aquest municipi –que ha estat de forma molt destacada i molt important–... Un creixement de la població escolar que va obligar, en el període anterior, a l'obertura de nous centres escolars –nous centres escolars–, i evidentment, doncs, aquesta és una d'elles.

Què passa amb aquesta escola? Home, l'asfíxia lenta. El plantejament és que ja no podran fer la matrícula de P3. I, per tant, una fusió a terminis amb un altre centre escolar, en el qual, a més a més..., segurament garantia de la qualitat educativa del col·lectiu de professionals –no en podem dubtar–, però sí d'algunes característiques com és que portem una escola a un procés de massificació d'un segon centre escolar.

I aquesta és la realitat sobre la qual, president, hauríem de fer les discussions sobre el tema d'aquestes escoles. És evident que aquí desatenem les recomanacions que fa el mateix ajuntament sobre la necessitat d'aquest centre educatiu per al creixement previst. El Govern darrerament s'apunta a la tesi –que evidentment pot tenir alguns elements d'objectivitat– del descens dels naixements i la pèrdua de població en aquest país, perquè hi ha hagut un estudi estadístic i demoscòpic que va en aquesta direcció. Nosaltres advertíem ahir al Govern –en una altra comissió, en el sector de l'habitatge– que això pot ser o no pot ser. I sempre poso exemples i podríem posar exemples d'elements que realment no s'acaben complint.

Ara, la crisi –i es deia abans i jo ho voldria subratllar –és una excusa per tancar escoles públiques. Aquesta és una escola situada en una zona de creixement –la zona Sant Jordi– del municipi de Vilanova i la Geltrú; és una zona que, a més a més, té aquestes perspectives importants. Hi ha un acord unànim de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú per al manteniment d'aques-

ta escola i, a més a més, la disponibilitat de l'ajuntament per avançar els diners per fer el projecte d'aquesta escola. Doncs, això és el que ha constatat fins ara. En tot cas, el regidor de l'ajuntament i diputat senyor Figueras fa que no, però s'hauran d'explicar. Però en tot cas són els antecedents que existeixen; o sigui, hi ha una voluntat municipal clara, hi ha una comunitat educativa que hi treballa, hi ha una comunitat educativa que vetlla perquè l'educació dels seus fills sigui la millor educació possible.

I és per això, president, que nosaltres considerem que aquesta escola ha de continuar funcionant, ha de continuar existint, que si esforços econòmics s'han de fer –i els entenem– no s'han d'aplicar a l'escola pública, sinó que justament s'ha de tenir aquesta perspectiva de garantir un projecte educatiu a l'Escola Pasífae de la major qualitat possible.

I diria que recordant els nostres avantpassats de l'etapa de la República..., que cada vegada que inauguraven una escola deien això de: «Escola pública, poble lliure.» La consellera Rigau i el Govern de la Generalitat no ho veuen de la mateixa manera i aposten per un altre tipus d'escola. No és el model educatiu que els governs anteriors van desenvolupar, deixant sembrat el territori de l'Alt Penedès i el Garraf de projectes educatius nous, perquè eren necessaris –perquè eren necessaris– per a l'atenció i l'educació dels fills i de les filles de les famílies d'aquests territoris.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Només per anunciar la nostra abstenció.

El president

Perdó, m'he tornat a equivocar, vostès disculpin. Miri, ha estat presentada per tres grups parlamentaris; per a la seva defensa, té la paraula la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, president. Només li fèiem constar que era conjunta: del Grup Socialista, del Grup d'Iniciativa i del Grup d'Esquerra Republicana.

El nostre grup vol reiterar els arguments que ha fet servir ja en anteriors propostes de resolució, quan hem parlat de l'Escola Esparreguera II o de l'Escola Reus 21, o que podríem fer servir també –tal com n'ha fet referència el diputat Labandera– per a l'escola Els Pins, de Moja, o l'Escola Olga Xirinacs, o Can Periquet, de Palau-Solità. És a dir, aquelles escoles que han estat recurrentment referenciant i demanant a aquesta comissió que, si us plau, els seus projectes educatius poguessin continuar; que han estat fins i tot demanant o oferint la possibilitat de continuar en barracons du-

rant els propers anys, entenen les situacions de dificultat econòmica que podria tenir el Govern. I que, malgrat això, han estat en algunes ocasions menystinguts, en altres fins i tot, com deia abans la diputada Simó, pràcticament enganyats pel departament, que els donava esperances mentre estava prenent la decisió de tancar-los. I, per tant, com dèiem, reiterar els arguments.

Reafirmar-nos en el que diu la proposta de resolució i ara defensava el diputat Labandera: la necessitat que aquesta escola continuï el seu projecte educatiu i que, per tant, l'escola finalment es faci, malgrat que sabem que de forma unilateral i tot i el que el Parlament hagi dit en el seu moment, el que els pares i mares han demanat, el que els professionals del centre i la comunitat educativa han demanat, i el que el mateix ajuntament ha demanat i ha ofert, que és avançar els diners del projecte per construir el centre..., malgrat tots aquests oferiments, predisposició i diàleg, el departament de forma unilateral decideix, per qüestions ideològiques i no per qüestions econòmiques, tancar una escola més, una escola pública més.

I vull acabar referint-me al que abans comentava: són conscients el departament i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió dels efectes que això tindrà no en el projecte educatiu ja de l'Escola Pasífae, que desapareix, sinó de l'Escola Sant Jordi, que passa de dues a tres línies? És conscient dels efectes que tindrà a la ciutat de Vilanova augmentar les ràtios, de fet, de tots els altres centres? És conscient i li és igual el menystiment que ha suposat a tota la comunitat que ha treballat darrere d'aquesta escola i de les altres escoles? És conscient i li és igual –a diferència del que passava a l'anterior legislatura– el dret dels pares a la lliure elecció dels centres?

Perquè aquí tenim uns pares i mares que ja havien escollit el centre per als seus fills, que ja el tenien adjudicat, que ja tenien els alumnes matriculats. I la llibertat d'aquests pares queda menystinguda. El dret dels pares a escollir sempre ens l'havíem de sentir a dir, dia rere dia, en aquesta comissió, per part del Grup de Convergència i Unió, quan es tractava d'altres centres. Però, quan es tracta dels centres públics, sembla que la llibertat dels pares a decidir que el projecte continuï, a decidir quin projecte públic volen per als seus fills, no importa, o no la té present el departament d'educació.

Per tot això, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta de resolució. Ens reafirmem en el fet d'haver-la presentat, malgrat que avui el departament ja ha pres la decisió unilateralment.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies. El nostre grup va sumar-se a aquesta iniciativa perquè també vam entendre..., i el to, les propostes dels tres punts d'aquesta proposta de resolució són el to propositiu i de ganes que es facin les coses

que tenen les famílies que duen els seus fills i filles a la Pasífae i que té el Govern municipal. És a dir, de dir: «Hem de poder estudiar en condicions. Hi havia un compromís. Poder ara no hi ha els recursos suficients. D'acord. Arregli'ns els entorns de les instal·lacions que tenim ara perquè es puguin fer en condicions les classes i les activitats que es fan a fora, a l'entorn del centre» –que és el punt 3 que dèiem–, «i fixin-se que, si no hi ha els recursos ara per iniciar les obres l'any 2012, doncs, miri, escolti'm, l'ajuntament ja avançarà uns diners, fem-ho per escrit, posem un conveni, per tal que l'ajuntament pugui veure aquests diners retornats, i avançarà els diners perquè es pugui, almenys, començar a redactar ja l'obra.» És a dir, crec que les propostes que fan les famílies i que es fan fins i tot des del Govern municipal són més que raonables.

La contraposició a això? Doncs, començar a escanyar per sota l'escola, i no arranjar la part de fora. Per què escanyant per sota? Doncs, enguany ja no s'obre la línia de P3, i s'incrementen les ràtios en altres escoles de Vilanova, ja avançant-se al que el ministre Wert, que està verd, i que és incompetent..., no només incompetent –perquè no té competències bàsicament; les competències senceres no les té, aquest senyor, per decidir si hi ha més ràtios o hi ha menys ràtios a les escoles de Catalunya–, sinó que, a més a més, crec que té un absolut desconeixement del món de l'educació de Catalunya i de la resta de l'Estat.

Però, bé, això és el que ha dit el ministre Wert, i la consellera Rigau també ha beneït, en el cas de Vilanova, amb l'increment de les ràtios. Creiem que és un error, com va ser un error triar de treure 120 milions d'euros de l'impost de successions per a aquelles persones que no necessiten –que no necessiten... (*Remor de veus.*) No és demagògia, és tria econòmica: 120 milions d'euros! Que gent que no necessita portar els seus fills en barracons, que gent que no necessita ajuts per a les AMPA, perquè es poden pagar ells perfectament tot allò que les AMPA donen..., doncs, aquesta gent ha deixat de pagar 120 milions d'euros a l'impost de successions i donacions, mentre hi ha escoles que no poden tirar endavant els seus equipaments.

I això és així. És una tria? Sí, una tria; una tria que nosaltres no compartim. I, en tot cas, ens referim també en la manera propositiva de plantejar tot el que fa referència a l'Escola Pasífae. I demanem, malgrat tot, el suport a aquesta proposta de resolució. Malgrat tot, vull dir, malgrat els posicionaments reiterats que hi ha hagut al respecte.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyor Chumillas, vol... (*Pausa.*) Donem per bona la seva intervenció, anunciant el sentit del seu vot.

Pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Para manifestar nuestro apoyo a esta propuesta conjunta de los tres grupos que me han

precedido. Evidenciar que es el ejemplo de lo que comentábamos antes: una determinada política educativa y del valor que tiene para este Gobierno y su socio –el Partido Popular– la educación pública. A veces, cuando uno habla de números, de presupuestos, uno se pierde en las cifras, ciertamente mareantes. Pero cuando eso se lleva a la práctica, cuando eso se constata en decisiones, se evidencia qué modelo educativo tiene cada grupo parlamentario y tienen este Gobierno y su socio –el Partido Popular–, y la importancia que le dan a la educación pública.

He escuchado por aquí algunas reflexiones. Poco que añadir a lo que se ha dicho, porque realmente está todo dicho, pero como pequeños apuntes. El derecho a escoger la educación pública no es un derecho; no se tiene en cuenta porque no se valora, porque se quiere una educación pública generalista, de cajón de sastre, que sirva para aquellos que defienden un modelo de educación privado, con subvenciones públicas, que ahí sí que se tenga el derecho a escoger. Mientras que aquellos que confían..., no solo por criterios económicos, sino por decisión personal de querer educar a sus hijos en la escuela pública –porque no es una decisión económica, que algunos parece que sea una decisión económica; no, una decisión personal que quieren que la educación de sus hijos esté sujeta a la educación pública– no tienen ese derecho. Y las decisiones que adopta este Gobierno van para consolidar esta idea. Esa es la realidad. Y entonces esto es un ejemplo que ejemplifica, valga la redundancia, esa estrategia y esa ideología. Pues, bueno, que los ciudadanos no se lleven a engaño.

Respecto a la prioridad... Claro, pero es que a ustedes les molesta que les digamos que gobernar es priorizar. Claro, y les molesta que alguien les recuerde los 135 millones de euros gastados en Spanair. Claro que les molesta. Pero a mí no me molesta, en absoluto; a mí me gusta recordárselo. También me gusta recordarle el impuesto de sucesiones; también, sí. Y Spanair también. (*Veus de fons.*) Bueno, para usted no, pero para mí sí. Si no, estaríamos todos en un único partido. Pero cuando uno se gasta el año pasado 75 millones de euros en una línea aérea quebrada, y deciden no invertir dinero en la construcción de nuevos centros educativos, pues toma una decisión. Sí, claro. Eso tiene un coste, sobre todo para los ciudadanos, no solo a nivel de sus impuestos, sino a su nivel de expectativas respecto a lo que tiene que ofrecer un gobierno serio, que es garantizar una educación pública de calidad como garantía de la cohesión social, de la verdadera cohesión social, y de la igualdad de oportunidades. Y eso se hace desde la decisión de que la educación pública sea una prioridad colectiva y de gobierno. Estas decisiones evidencian que no.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència, té la paraula la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Mirin, conscients i dolguts, tant com vulguin. La diputada que els parla ha tancat una escola; se li va tancar en el seu moment, com a professora i com a mare també. Volen parlar d'antecedents? De compromisos? La mateixa exposició de motius de la proposta de resolució els explica: una escola que es va obrir l'any 2005, se cedeixen els terrenys l'any 2007, i avui reclamem amb tot aquest èmfasi.

Dit això, el Departament d'Ensenyament ha estudiat la programació de llocs escolars a Vilanova i la Geltrú, ja que, segons els estudis demogràfics i les projeccions que ens dóna Idescat, s'inicia una reducció continguda i constant de la població de Vilanova i la Geltrú. Analitzada i valorada la necessitat de construir la nova Escola Pasífae, perquè recorde que la proposta de resolució parla de la construcció de la nova Escola Pasífae..., per tant, analitzades les necessitats d'escolarització, el departament no té prioritat a construir l'Escola Pasífae.

Sí que vull remarcar –perquè aquí s'han dit diferents coses– la voluntat de l'equip de govern per seguir tot el procés que pot anar al darrere d'aquesta decisió de no construir la nova escola, perquè parlem de la construcció de la nova escola. D'això tracta la proposta de resolució.

El nostre vot serà en contra.

Gràcies, president.

El president

Gràcies. Per tant, sotmetriem a la votació...

Gerard M. Figueras i Albà

President. Si em permet, per al·lusions, voldria fer una petita explicació; trenta segons, si us plau.

El president

Vostè té una portaveu, que és a la que podia referir-se.

(Remor de veus.)

Gerard M. Figueras i Albà

Home, en podem parlar.

El president

Qui l'ha al·ludit?

Gerard M. Figueras i Albà

El senyor Labandera. No pateixi que no faré cap pregunta, senyor president.

El president

És absolutament atípic, perquè vostè..., el seu grup té un portaveu. Li dono la paraula per trenta segons per al·lusions. Però, en fi...

Gerard M. Figueras i Albà

Precisament per això. Hi ha un portaveu que ha marcat la posició del grup, i simplement volia fer un petit aclariment, eh?

El president

Trenta segons.

Gerard M. Figueras i Albà

Moltes gràcies per aquests trenta segons, senyor president. Només per clarificar: la disponibilitat de l'ajuntament per poder avançar els diners per fer aquesta escola..., avui no és possible. Avui l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú ha demanat 26 milions d'euros a la línia ICO per poder fer front als seus pagaments a proveïdors. Per tant, no tenim aquesta disponibilitat.

I, segon, hi ha hagut una decisió, diguem-ne, anunciada pel departament, sotmesa a votació per part dels pares de l'Escola Pasífae, amb la qual cosa no es pot tirar endavant la construcció perquè no tenim diners per fer-la. I s'inicia el procés de fusió amb una nova escola, que ha estat avalada pels pares d'aquesta escola àmpliament, i que el Govern de la ciutat i aquest grup parlamentari vetllaran perquè es faci al més ràpidament possible i de la manera, doncs, més eficaç possible.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Per tant, sotmetriem la proposta de resolució a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Quedaria rebutjada amb 7 vots a favor, 8 en contra i 2 abstencions.

Proposta de resolució

sobre la construcció del nou edifici de la Secció d'Institut Serra de Noet, de Berga (tram. 250-00804/09)

El següent punt de l'ordre del dia..., veuríem de manera conjunta el punt de l'ordre del dia número 10 i el punt ampliat. Són dos propostes de resolució presentades, una, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i, la darrera, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, president. Aquesta proposta de resolució es fa ressò de dos debats que hi ha hagut en el Ple de l'Ajuntament de Berga –tant un de l'any 2007, com un de l'any 2009–, en què es demanà per unanimitat la

conversió de la secció d'educació secundària Serra de Noet en institut, i un mapa equilibrat d'estudis postobligatoris públics a Berga.

Des d'aquesta secció d'institut, com diem en l'exposició de motius, tant l'equip directiu com l'AMPA reclamen la construcció d'un edifici nou per poder desenvolupar en condicions els estudis, perquè està molt precària en barracons, i professors i alumnat han de fer esforços importants per no perjudicar el rendiment acadèmic. A més a més, es demana, també, que hi hagi una línia de batxillerat. Per això a la nostra proposta de resolució el que demanem és que s'afegeixi una línia de batxillerat a aquesta secció, i que, a més a més, s'iniciïn els tràmits i que vagin, diguem-ne, a bon ritme, perquè es construeixi el nou edifici en condicions que substitueixi els barracons d'aquesta secció d'institut, tenint en compte, doncs, que també s'hauria de convertir en un institut amb la línia de batxillerat afegida.

I aprofito ja per dir que no acceptem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tot i que, especialment en la segona, veiem, doncs, la intenció d'intentar adquirir un cert compromís per a aquesta construcció. Però el fet de no existir cap tipus de termini no ens permet d'acceptar-ho. Perquè si hi hagués almenys allò, «any 2013», posem per cas, doncs, en podríem parlar, però no hi ha cap data. De manera que no podem acceptar aquestes esmenes.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Proposta de resolució

sobre la conversió de la Secció d'Institut Serra de Noet, de Berga, en institut i l'agilitació dels tràmits per a iniciar la construcció del nou edifici i sobre la renovació urgent de la instal·lació informàtica dels actuals mòduls prefabricats (tram. 250-00889/09)

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Primer per agrair a tots els grups que ens permetin substanciar aquesta proposta de resolució, afegint-la a l'ordre del dia. Però ens semblava que era lògic, atès que es tracta del mateix equipament, que valia la pena fer el debat conjunt.

Segon, per reiterar, o afegir i complementar, els arguments que ja ha donat el Grup d'Esquerra Republicana, que els compartim. La nostra resolució només afegeix un tercer punt al que es demana en la proposta d'Esquerra. I en el cas de la proposta d'Iniciativa i Esquerra Unida el que demanem també és que hi hagi una petítíssima actuació en el SES. I és que en aquests moments al despatx de la direcció és pràcticament impossible de treballar-hi, atès el soroll que fa tot l'equipament informàtic i telemàtic del centre. I, per tant, que amb una mínima inversió pugui ser habitable el despatx que

s'utilitza no només per a la direcció, sinó per a bona part de reunions amb pares i per atendre les famílies.

Dit això, reiterar que una inversió d'aquest tipus el que acaba permetent no és només l'escolarització directa dels alumnes o l'atenció directa dels alumnes en aquest cas de Berga i del Berguedà, en definitiva, sinó que el que estem fent és també prestigiant, garantint i augmentant l'oferta d'estudis postobligatoris. I sabent que el nostre país, lamentablement, té unes xifres força dolentes pel que fa al nombre d'alumnes de postobligatòria —que els compromisos internacionals i els mateixos de la nostra comunitat educativa obliguen a augmentar el nombre d'alumnes postobligatoris—, no enteníem que fos només una resposta del nombre d'alumnes o del nombre actual d'alumnes que hi ha en el centre el que no permetés que, en aquests moments, la secció d'educació secundària acabés esdevenint un institut. És necessària aquesta oferta de postobligatòria, de batxillerat. I per això la nostra és una proposta de resolució que va en la línia de recollir el que ara no es necessita, i sobretot el que es necessitarà i el que cal per augmentar també el nombre d'estudiants postobligatoris a casa nostra i al Berguedà en concert.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi han esmenes presentades en la primera proposta de resolució per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa té la paraula la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Efectivament, hem presentat esmenes a la proposta de resolució 804, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. És una esmena de supressió del punt 1, que proposa afegir una línia de batxillerat al centre, i convertir-lo en institut d'educació secundària Serra de Noet. I una esmena de modificació del punt 2, ja que no podem atendre la temporalitat de construcció durant l'any 2012.

Entrant a la pàgina web de la secció d'educació secundària Serra de Noet, vaig trobar l'altre dia una manifestació on deia: «L'AMPA de la Serra de Noet, de Berga, exigeix que s'hi pugui estudiar batxillerat.» Evidentment, la vaig continuar llegint. Parlava de sis mesos de mentides, incompliments de promeses i intoxicacions; exigien que el proper curs els seus fills poguessen fer batxillerat. La carta estava datada el 29 de desembre de 2009. Per tant, aquí va venir la meua sorpresa. Anunciaven una cassolada, una manifestació per al 23 de desembre del 2009. Els pares i mares es mobilitzaven perquè volien que Educació es comprometés a fer batxillerat al centre el proper curs. Diuen: «El departament s'hi havia compromès, el departament ho havia programat.» Ho llegeixo tal com ells ho posen, eh? «Les prioritats d'Educació han canviat i sembla que hi ha poca predisposició perquè s'imparteixi batxillerat el curs 2010-2011.» L'AMPA anunciava mobilitzacions si Educació no els responia afirmativament. Diuen que: «S'havia promès quan es va obrir el centre.» I afirmen: «Hem viscut mesos de mentides, mitges veritats i intents d'enfrontar-nos a l'IES i a dife-

rents estaments.» En data 2009 diuen: «En els darrers tres anys i mig, els mateixos de vida del centre, se'ns ha estat dient, des del Departament d'Educació, que la SES creixeria a mesura que els alumnes es fessin grans, i que quan s'hagués de fer batxillerat es faria.» I anunciaven ells ja els quaranta alumnes que en aquest moment hi ha. «Quan realment s'ha de posar el fil a l'agulla» –diuen– «i planificar l'inici del batxillerat es diu que no es podrà fer.» Diuen: «Quan vam començar el nou centre l'any 2006, se'ns van fer dues promeses: que aviat començarien les obres del nou institut i que hi farien batxillerat.» «Del nou edifici» –diuen– «no en veiem res.»

Dit això, la secció d'educació secundària Serra de Noet és un centre de dos línies amb quaranta alumnes a quart d'ESO. Actualment, està ubicat en espais provisionals, i qualsevol increment de l'oferta significaria incrementar els espais actuals, amb el consegüent cost addicional. A més, l'Institut Guillem de Berguedà pot assumir els alumnes de Serra de Noet, que no els suposen ni un grup sencer de batxillerat, i oferir una oferta molt més àmplia i diversificada, perquè evidentment tots aquests quaranta alumnes és impossible que els fem fer el mateix batxillerat –pregunto.

Tenint en compte tot això, no és assumible la implantació del batxillerat al Serra de Noet, amb la garantia de la qualitat i la formació dels alumnes. El departament té planificada i programada la construcció del nou centre al municipi de Berga. En aquest moment no es pot assumir pressupostàriament, i per tant, com ja hem dit, no podem atendre la periodicitat i la temporalitat que ens marca la proposta de resolució durant l'any 2012. Les obres es duran a terme quan la disponibilitat pressupostària ho permeti. I afegir que l'Ajuntament de Berga, en aquest moment, està tramitant la cessió del solar. Si no s'accepten les esmenes votarem en contra de la proposta de resolució.

I, pel que fa a la 889, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no hi hem presentat esmenes. Només comentar que afegeixen un tercer punt, referit a l'arranjament o canvi de la instal·lació informàtica i, molt concretament, del servidor del despatx del director. I, tot i que en aquest moment de contenció pressupostària el servidor de la nova instal·lació informàtica del despatx del director del centre no és prioritari, s'intentarà buscar-hi una solució, evidentment.

Votarem en contra de les dues propostes de resolució.

Gràcies, president.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Donarem suport a les dues propostes de resolució sobre les línies de batxillerat de la ciutat de Berga; també sobre la construcció del nou edifici per al nou institut que s'ha de construir.

Aquestes propostes de resolució s'emmarquen dins d'una problemàtica general que no afecta només la ciutat de Berga, sinó que afecta tota l'oferta educativa d'educació secundària.

Com saben, en aquests moments, està arribant a l'educació secundària l'onada d'alumnat de l'educació primària que ve del *boom* demogràfic últim que hi va haver i, consegüentment, es tendirà a ajustar les places d'educació primària per incrementar les d'educació secundària.

No sabem, en aquests moments, des del punt de vista de la planificació del Departament d'Ensenyament, en quin punt està aquesta previsió, però és ben real que és una situació que va a pitjor, en el sentit que l'oferta general de les places d'educació secundària s'ha de remodelar, no només a la ciutat de Berga, sinó en el conjunt del país.

Per tant, senyora diputada, encara que sembla que té altre tipus de feina en aquests moments, li diré que no és un problema de 2009. Cada any va a pitjor, això, perquè és un problema no només de Berga..., sinó que es produirà una explosió de demanda a l'educació secundària. Consegüentment, s'ha de tenir previst, això. I aquestes propostes de resolució abunden en la dinàmica de concretar aquesta previsió, concretament al municipi de Berga. Consegüentment, votarem a favor de les dues propostes; si s'acceptés l'esmena de CiU ens abstindriem.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Per fixar la nostra posició: ens abstindrem.

El president

Pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula el senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, para fijar la posición de Ciutadans: será a favor de la propuesta.

El president

Per tant, sotmetriem, en primer lloc, la proposta de resolució número 10 a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Quedaria rebutjada amb 7 vots a favor, 8 en contra i 2 abstencions.

Sotmetem a votació la proposta de resolució número 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

(*Veus de fons.*)

Quedaria rebutjada...

La 16, perdó, el punt de l'ordre del dia ampliat.

Quedaria rebutjada amb 7 vots a favor, 8 en contra i 2 abstencions.

Proposta de resolució

sobre el pagament del deute als ajuntaments en concepte de subvencions per a ensenyament i sobre l'assignació dels recursos per a les llars d'infants (tram. 250-00826/09)

Faríem el darrer punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre el pagament del deute als ajuntaments en concepte de subvencions per a ensenyament i sobre l'assignació... (*Veus de fons.*) Dic «el darrer punt de l'ordre del dia» perquè vam acordar que a les dues s'acabaria la comissió, i no tindrem temps per fer-ne cap més. Jo li agrairia, diputat, que s'abstingui de fer comentaris en veu alta, perquè avui, durant la sessió d'avui, en portem massa.

Veiem la proposta de resolució número 11, presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Perdone, presidente, pero creo que, como mínimo, de Ciutadans quedan dos: la número 11 y la número 12.

El president

Sí, senyor Cañas, vam acordar que la comissió acabaria a les dues del migdia en punt, s'haguessin vist els punts que s'haguessin vist. I els ho he recordat abans de començar la comissió. Per tant, podem fer aquest punt, i quedarien posposades per a una propera comissió..., atenent al fet que queden nou minuts. Si acaben abans de les dues, farem la següent. I si ara...

Jordi Cañas Pérez

Sería imposible, presidente. Pues, nada, nada, pospondremos.

En fin, bueno, esta propuesta de resolución fue presentada en enero –el 11 de enero de 2012–, previo a un acuerdo en el Pleno del Parlamento respecto al mismo tema.

La situación que viven las guarderías públicas en nuestra comunidad es una situación absolutamente preocupante; preocupante porque el Gobierno de la Generalitat pone en peligro la viabilidad de las mismas con la deuda que tiene actualmente con los ayunta-

mientos en concepto de subvenciones para las guarderías públicas –un importe cercano a los 112 millones de euros. El pago de este importe debería haberse realizado a más tardar en noviembre del año 2011, y a día de hoy –mediados de marzo de 2012– este importe todavía no ha sido efectivo.

Ciertamente, como decía, hubo un acuerdo parlamentario, la Moción 66/IX del Parlament de Catalunya, sobre la planificación y la financiación de las guarderías públicas, que instaba al Gobierno a una serie de medidas.

De todas maneras entendemos que es necesario –desde Ciutadans entendemos que es necesario– que desde esta comisión se siga insistiendo y presionando al Gobierno de la Generalitat para que cumpla con sus obligaciones. Por dos motivos esenciales. Primero, por una cuestión de lealtad institucional y cumplimiento de los acuerdos y de los pactos que este Gobierno suscribió con el conjunto de municipios de Cataluña. Esta lealtad institucional es de obligado cumplimiento; la Administración no puede unilateralmente, bajo ningún concepto, no hacer frente a sus responsabilidades monetarias con los entes locales, porque estos se ven sometidos a una presión financiera insostenible. La Generalitat no puede centrifugar su déficit hacia los ayuntamientos, y menos en un tema tan sensible como el de las guarderías públicas y la dotación presupuestaria que la Generalitat tenía comprometida con las mismas.

Por lo tanto, el primer punto de esta propuesta de resolución quiere, de una forma decidida y sin ningún tipo de medias tintas, como tiene la moción parlamentaria, obligar a la Generalitat de Cataluña a hacer efectivo el pago de las subvenciones del departamento de educación de la Generalitat de Cataluña destinadas a las guarderías municipales y a las escuelas de música. Porque son convenios que tiene firmados y que está obligada –obligada– a cumplir.

Y, después, por una cuestión de responsabilidad social. Hablamos de lealtad institucional, pero también, y especialmente, de responsabilidad social.

La formación y la educación son la garantía de la igualdad de oportunidades. Y la educación, que se empieza a obtener en las escuelas *bressol* –en las guarderías–, y su función social son fundamentales. La decisión de la Generalitat puede acabar condicionando la posibilidad de que miles, centenares de miles de ciudadanos de nuestra comunidad no puedan hacer frente a los pagos o al coste de la educación en guarderías y no puedan pagarle, y, por lo tanto, no puedan llevar a sus hijos a esta guardería, con el impacto social que tiene sobre la estructura familiar, y sobre la posibilidad de que alguno de los miembros de la familia pueda acceder al mercado laboral. Por lo tanto, esa responsabilidad social que tiene la Administración y que tiene la Generalitat respecto a sus compromisos firmados es de obligado cumplimiento –es de obligado cumplimiento.

También queremos hacer una referencia con esta propuesta, que debe servir para matizar aquello que se aprobó en la moción parlamentaria. Leo textualmente lo que dice la moción parlamentaria: «Comprometer los recursos necesarios para garantizar el cumplimen-

to del sistema de financiación de las plazas.» Hemos visto en estos presupuestos que los recursos necesarios no son los suficientes. Por eso, desde Ciudadanos pedimos que se restablezca para este curso. Y pedíamos la subvención de 1.800 euros por plaza de *llar d'infants*, y 600 euros, por plaza de escuelas de música. Porque son los importes necesarios, porque todo recorte en estos importes significará un aumento de los importes que tengan que destinar las familias o un aumento de la presión sobre los ayuntamientos.

La Generalitat no puede ni debe –repito: por responsabilidad social y por lealtad institucional– desviar, centrifugar su déficit respecto a los entes locales y a las familias de nuestra comunidad. Porque tiene una obligación legal y social al respecto.

Por lo tanto, yo pido al conjunto de grupos parlamentarios presentes en la comisión que den apoyo a esta propuesta de resolución, que fuerza y que obliga a este Gobierno a cumplir con su obligación legal y con su responsabilidad social.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi han esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Sí, gràcies, president. En primer lloc, dir-li al diputat senyor Cañas que té raó, que cal lleialtat institucional, que no es pot centrifugar dèficits als ajuntaments, que cal responsabilitat social. Té raó. I també tenia raó abans –que no ho havia comentat–, quan parlava que el percentatge de Catalunya en educació està per sota de la mitjana europea; té raó. I jo li dic que s'apunti al pacte fiscal. També té raó Catalunya quan l'esforç supera de llarg el 4 per cent, i que Europa –i que Europa–, doncs, situa el 4 per cent com a màxim. I les comunitats alemanyes que estan al 4 per cent –Baviera, Baden-Württemberg i una altra que no en recordo el nom ara– diuen que el 4 per cent és massa. Apunti's al 4 per cent, que ho resoldrem. Però, no obstant això, dir que lleialtat institucional... Per lleialtat institucional la Generalitat ha fet un acord amb les diputacions que permetrà que el 20 d'abril els diners de les llars d'infants puguin ser als ajuntaments. I això està resolt –esforç de la Generalitat amb acord institucional.

I dir que no es poden centrifugar els dèficits als ajuntaments..., té raó. Però el Govern de l'Estat no el pot centrifugar a les autonomies –no el pot centrifugar a les autonomies–, i ha de pagar el Fons de competitivitat i ha de pagar l'addicional tercera. No el pot centrifugar, el Govern de l'Estat.

I responsabilitat social, i tant! El 70 per cent dels pressupostos de la Generalitat va destinat a serveis socials.

Hi votarem en contra, president.

Gràcies.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Dir que compartim la preocupació del grup proposant sobre la continuïtat de la xarxa d'escoles bressol. És una preocupació compartida amb els diferents grups de..., o amb la major part dels grups de la cambra. Tots hem promogut iniciatives en aquest sentit, atesa l'enutjosa situació del fet que hi ha una discontinuïtat o hi ha un interrogant important en aquests moments sobre l'estadi educatiu escoles bressol.

El Grup Socialista va presentar una interpellació –també una moció, més tard, en el següent plenari– en aquest sentit, que coincideix amb l'esmena presentada per CiU en aquesta proposta de resolució, que nosaltres compartim, òbviament, perquè són els punts que es van aprovar i que emmarquen l'estat de la situació en aquest precís moment, que pot suposar una certa valoració col·lectiva entre el mateix Govern i els grups de l'oposició, almenys els principals grups de l'oposició, dient: «Escolti, garanteixi el finançament, garanteixi els deutes que té per pagar, garanteixi la continuïtat», amb una sèrie d'afirmacions que conté la moció.

El perill de la continuïtat de les escoles bressol és real, és un fet incontrovertible. En aquests moments s'està en una situació molt i molt difícil, de molta complexitat: la negativa del Govern a fer front a les seves obligacions econòmiques; l'incompliment del Govern, que suposa que moltes persones estan sense cobrar nòmina de fa molt i molt de temps –però molts mesos, més d'onze mesos en alguns casos–, la qual cosa posa en perill la continuïtat d'algunes escoles. L'impagament apunta també a les famílies, en el sentit que pot ser que es trobin en una situació en què en el pitjor dels casos hagin de doblar –o inclús més– la quota que paguen. En el menor dels casos potser serà en altres proporcions, però hi ha un impacte sobre les famílies, que, a més de la situació que tenen... –pujada d'impostos, reducció de sous, atur–, escolti, una garrotada més: a l'escola bressol haurà de pagar més. M'entenen? És una situació..., i a més, són els agents de recuperació. Li estem dient: «Vostè ha de ser l'agent de la recuperació econòmica.» Però no parem de donar garrotades al cap de la gent. Dient: «Ara es pagarà, a més, el doble d'escola bressol o una quarta part més.» És una situació molt complexa, no?

També hi ha la qüestió de la no-convocatòria de beques, que afecta el 50 per cent dels usuaris de les escoles bressol. No tenen beques. Què vol dir? No hi podran anar –no hi podran anar. Aquesta és la situació. Què es vol? Destruir l'estadi aquest? L'estadi educatiu aquest? Es vol destruir? Perquè si el volen destruir diguin-ho ja, diguin-ho d'una vegada. Llavors, ens hi enfrontarem amb uns altres termes, però si no ho volen destruir, llavors, si us plau, mirin de posar-s'hi, almenys en els termes de la moció.

Consegüentment, nosaltres, com és lògic i com deu ser la posició majoritària de tothom, donarem suport a la moció. Si s'accepta l'esmena de CiU, que coincideix amb la moció al plenari, òbviament també donarem suport a la moció. Voldríem que aquí es tornés a manifestar un acord com es va manifestar en el plenari, en la línia de buscar el desllorigador pràctic que ens permeti superar la situació.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Ens han anunciat que el dia 20 d'abril es pagaran els deutes de les escoles bressol i, per tant, es complirà el punt primer, de fer efectiu de forma immediata aquest pagament. Igual que vàrem manifestar-nos en el plenari, estem totalment d'acord que això sigui així.

En canvi, el segon punt... També vàrem dir al Ple que, a veure, no funciona el model actual. Se'ns ha acusat repetides vegades en aquest Ple al Partit Popular de tenir un posicionament ideològic contra l'escola pública. Res més lluny d'això. Ara, a mi sí que em fa pensar que els qui ens acusaven d'això tenen un cert prejudici ideològic contra el que no és públic. Llavors, exactament el sobredimensionament del nombre de places a les llars d'infants..., el que s'ha aconseguit és que no siguin viables, ni les públiques ni les privades. Per un motiu evidentment pràctic i de servei a les mares i pares, i als nens i nenes petits, hauríem de veure com ho fem. Però no ha funcionat; efectivament, no són rendibles, no hi han diners per pagar les llars públiques. I el que ens diuen les llars d'infants privades és que tampoc poden sobreviure.

Llavors, crec que aquí el que hem de fer és un plantejament més global, no tenir prejudicis ni cap a un tipus de finançament ni cap a un altre, i resoldre-ho. Per tant, si es pot separar aquesta proposta de resolució en els dos punts, en el primer votariem a favor, en el segon en contra. Si no, ens abstindrem.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Jo no tinc la fe que té el senyor Chumillas en el departament d'educació, i no conec que hagi anunciat que el dia 20 d'abril es faci aquest pagament. En tot cas, nosaltres ens remetem als fets, i fins ara no s'ha fet efectiu aquest pagament, no ha estat anunciat als ajuntaments, que continuen sa-

bent que això s'ha de fer efectiu, però que continuen sabent que, de moment, és un deute de la Generalitat.

El nostre grup parlamentari recolzarà la proposta de resolució en els seus termes, i ens abstindriem si fossin admeses les esmenes. Però, en tot cas, només per reiterar que el model d'escola bressol en què creu el nostre grup parlamentari és el model d'escola bressol que està a la Llei d'educació..., no a la Llei d'educació, sinó a la Llei 5/2004, és a dir, la llei de creació de la xarxa d'escoles bressol de qualitat –de les llars d'infants de qualitat–, que els dóna caràcter educatiu i que els dóna caràcter de xarxa i caràcter públic, a les llars d'infants.

No és un perjudici, és la defensa d'una llei aprovada per aquest Parlament. I, en tot cas, deixa clar..., perquè no ho diu enlloc, que les llars d'infants hagin de ser rendibles. Jo entenc que pel Grup Parlamentari Popular hagi de ser una condició imprescindible, que hagin de ser rendibles, que surtin a compte, que hi hagi negoci a dins. És legítim; no és el nostre model al darrere d'una llar d'infants. Són espais educatius, són espais que no seran mai rendibles des del punt de vista econòmic, però que ho són al cent per cent des del punt de vista social, educatiu i de cohesió. (*Veus de fons.*) Vostè ha dit «rendibles», no «sostenibles», senyor Chumillas.

El president

Si us plau, avui jo no sé si és el temps o què, però estan una mica excitats, senyores i senyors diputats, i no paren de fer debats. Jo els pregaria que no ho fessin.

Gràcies, senyora diputada.

Anna Simó i Castelló

Senyor president, no em renyis a mi, eh?

El president

No... –no, no–, té la paraula.

Anna Simó i Castelló

Aniré ràpid.

El president

Té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

A veure, d'aquesta qüestió n'hem parlat en plens, n'hem parlat en comissions, hi ha hagut mocions municipals arreu del territori, etcètera. I, de fet, si no ho recordo malament, l'esmena que planteja Convergència i Unió és una moció aprovada pel Ple del Parlament, una moció que, de fet, encara no s'està complint, tot i que ja s'hauria d'haver complert parcialment. I el fet és que a hores d'ara alcaldies i regidories que tenen escoles bressol municipals no saben ara encara el preu/plaça que fixarà Ensenyament per al curs vinent –les esco-

les bressol del curs 2012-2013–, malgrat les reunions de les comissions mixtes, etcètera. Igual es troben els consells comarcals amb el tema del transport escolar, etcètera. Vull dir que passarà igual que la legislatura passada. I els pressupostos estan aprovats ja de fa uns quants dies.

Nosaltres donarem suport a aquesta proposta de resolució, i també hi donaríem suport, malgrat que no s'està complint, si s'acceptés l'esmena de Convergència i Unió.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyor Cañas, per tal d'aclarir si s'accepten les esmenes. Jo he entès... En tot cas, quan vostè expliqui si s'accepten o no, aclariríem el terme de les votacions separades, que intueixo que s'han demanat.

Gràcies. Té la paraula, senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidente. No, no aceptaremos la enmienda, porque es una enmienda que, como bien se ha comentado, ya fue votada como moción en el Parlamento de Cataluña y fue aprobada por unanimidad. Pero es que esta propuesta quiere ir más allá: quiere concretar y quiere obligar al Gobierno a que concrete. Porque recuerdo que la moción fue aprobada antes de la aprobación de los presupuestos. Y, una vez aprobados los presupuestos, no tenemos claro que la dotación presupuestaria sea suficiente como para hacer frente a las obligaciones y responsabilidades de la Generalitat respecto a los ayuntamientos, que tendrán que hacer un esfuerzo financiero suplementario –ellos o los padres– para hacer frente a aquel déficit o menos aporte de subvenciones por parte del Gobierno de la Generalitat. Por lo tanto, esta moción quiere concretar y obligar al Gobierno, dentro de la fuerza que tienen las propuestas de resolución de comisión.

Y simplemente un apunte al responsable de Convergencia. Mire, el modelo de Ciudadans para la educación de cero a tres años –educación de cero a tres años– es avanzar hacia su gratuidad, como un elemento fundamental del modelo educativo de nuestra comunidad. La *gratuidad* de cero a tres años; este es el modelo de Ciudadans.

Muy simplemente para matizar unos datos. El 4 por ciento. No se crea usted los portavoces de su Gobierno; no existe ese límite de 4 por ciento en Alemania –no existe–, ni constitucionalmente ni en el desarrollo constitucional de las normativas. Le voy a dar unos datos: Hessen tiene el 10 por ciento de...

El president

Senyor Cañas, era per pronunciar-se sobre l'esmena, no per obrir un altre debat.

Jordi Cañas Pérez

Me parece muy bien, presidente, que usted me corte. Estoy en mi turno de respuesta, y es una interpelación directa que ha hecho el miembro de Convergencia y su posicionamiento derivado de... Por lo tanto, tengo derecho a refutar algunas afirmaciones inexactas. (*Antoni Balasch i Parisi intervé sense fer ús del micròfon.*) Repito: y solo serán diez segundos.

El president

Perdoni, és el torn de posicionament de les esmenes, no és un torn de rèplica ni un torn de dúplica, per tant... I, senyor Balasch, li agrairia que no fes comentaris; no té la paraula tampoc, eh? (*Veus de fons.*) Senyor Cañas, vagi acabant, si us plau.

Jordi Cañas Pérez

Acabo, son diez segundos. Déficit: Hessen, 10 por ciento; Baden-Württemberg, 9 por ciento; Hamburgo, 7,5; Baviera, 6,7. Más del 4 por ciento.

El president

Per tant, entenc que, a petició del senyor Chumillas, votariem de manera separada el punt 1 i el punt 2. No s'accepten les esmenes.

(*Veus de fons.*) Senyor Balasch, el senyor Chumillas ha demanat que l'apartat 1 i l'apartat 2 es votin de manera separada, suposant que no s'acceptés l'esmena. I acaba de confirmar el proponent que no s'accepta l'esmena. Per tant, sotmetríem la proposta de resolució..., de manera separada, els dos punts que hi ha.

Vots a favor de l'apartat 1?

Vots en contra?

Quedaria aprovada amb 9 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Apartat 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Quedaria rebutjada amb 7 vots a favor, 8 en contra i 2 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i nou minuts.